

မိတ်ကားချိုချိုအလှပညာ

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း ဇာတစ်လုံး ခေါင်းကျား

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

e.com

ဗိုလ်ထု၊ လူ့အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသောသူသည် ကောင်းစားလေ မာန
 ရောင်မှိန်လေ ဖြစ်ချေသည်။ လူသည် သူတစ်ပါး၏ အပြစ်ကိုထက်
 မိမိ၏ပြစ်မှုကိုပို၍ ရှုရမည်။ သူတစ်ပါးကို ပြစ်မှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်
 မပေးမီ၊ မိမိကိုယ်မိမိ အရင်တင်ကူး ပြစ်ဒဏ်ပေးရမည်။ နံနက်
 လင်းအရုဏ်နှင့်တွဲ၍ ငါ့ကျေးဇူးရှင်သည် ဘယ်မှာလဲ၊ ကျေးဇူးရှင်အား
 ဘယ်လို ကျေးဇူးပြုရပါမည်နည်း၊ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို မည်ကဲ့သို့
 ဆောင်ရွက်ရမည်နည်းဟု မျက်နှာသစ်ရေကျရမည်။ ညအိပ်ရာ ဝင်သော
 အခါ ငါ့ကျေးဇူးဆပ်၍ ကုန်ခဲ့ပြီလော။ သူတစ်ပါး ကောင်းစားရန်
 ဆောင်ရွက်ဖို့ ငါ့အချိုးအစားနှင့်အညီ မည်သည်များ ကျန်ပါသနည်းဟု
 အာရုံပြုလျက် ခေါင်းချလော့။ တစ်နေ့လုံးလည်း သူတစ်ပါး၏အပြစ်
 ထောင်သောင်းကို သတိမမူဘဲ တစ်ခုတလေ အကျိုးကိုရှာလျက် သူ
 တစ်ပါး၏ ကျေးဇူးကို ဆောင်ရွက်၍ ငါသည် အခါခပ်သိမ်း တိုင်းပြည်
 ဝန်ထမ်း၊ သူ၏ ဝန်ထမ်းပါတကားဟု အလုပ်လုပ်ခြင်းသည်သာလျှင်
 တိုင်းသူပြည်သားကောင်းထဲတွင် ပါဝင်လျက် ထိုတိုင်းပြည် ထိုလူမျိုး
 သည်သာလျှင် ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းတွင် တည်နေပါလတ္တံ့။

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း
ဗာတစ်လုံး
ခေါင်းကျား

ISBN9789997112552

ANB62

9 789997 112552

2,000.00KS

ဇာတိလုံးခေါင်းကျား စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ဇာဖုတ်မှာ ၁၉၉ နှစ်မှာ၊ ၁၂ • ၈၀၀၀၀၀ x ၁၈ • ၅၀၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၇၊ ဇွန်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၅၅ သွေးသောက်တိုက်ထုတ် စတုတ္ထအကြိမ်။

ရောင်းစွဲ ၂၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား
စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

မြန်မာ့စာပေအသင်း ၂၀၁၇

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

မူလအချိုး

မြန်မာပြည်တွင် ပုဂံခေတ်၊ အင်းဝခေတ်တို့ ကောင်းစားစဉ်အခါ ကစ၍ တိုင်းပြည်လူမျိုးတို့ အကျိုးရှိရာရာ။ ပေါ်ပေါက်လာသော ဝတ္ထု များသာ ထင်ရှားလျက် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ အဖြစ်အပျက်တို့သာ များချေ သောကြောင့်၊ လူနာမည် မြို့နာမည်စသည်တို့မှာ မြန်မာတို့၏ အမည် ဝေါဟာရများ မပါမရှိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ် တည်း ဖြတ်၍ ခေတ်ကိုတန်ဆာဆင်ကာ ရေးသားလိုက်သော ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျားဝတ္ထုသည်ပင်လျှင်၊ ဗါဟုရတ္ထ မင်းသားဝတ္ထုကို နာမည် ပြောင်းလဲ၍ စီစဉ်ထားသော ဝတ္ထုဟု များစွာသော သူတို့က ပြောဆို ကောင်း ပြောဆိုကြပေလိမ့်မည်။

ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား ဝတ္ထုသည် ရှေးရှေးမြန်မာလူမျိုးတို့ အလွန် နှစ်သက်သဘောကျပြီးလျှင် များစွာ အားကိုးအားထား ပြုလုပ်ကြသော ဝတ္ထုဖြစ်ချေ၍ သရေခေတ္တရာပြည် ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီး လက်ထက် တော်၌ ‘အပါယဂတံမုပါယံ’ ဂါထာဦးတတ်သော ဓမ္မသတ်ကျမ်းကြီး၏ အထောက်အထားပြုရာ ဖြစ်သည့် သုဓမ္မစာရိဖြတ်ထုံးတွင် အပါအဝင် ဖြစ်သော ဘုမသိဘမသိဝတ္ထု၊ နွားတရားဝတ္ထု အစရှိသော ဝတ္ထုပုံပြင် သက်သေမျိုးကဲ့သို့ဖြစ်သော မြန်မာပြည်တွင် အလွန်ရှေးကျသည့် ဝတ္ထု ကြီးဖြစ်ချေသည်။

ဤဝတ္ထုသည် ဤကဲ့သို့လျှင် ရှေးကျလွန်းသောကြောင့် မှတ်သားထားသော စာတမ်းစာစောင်တို့ကို အခိုင်အမာတွေ့ရှိရရန် မရှိ ဖြစ်နေသော်လည်း ရှေးက စာပြောဆရာတို့ကမူကား လက်ရုံးကြီး တစ်ဆူ ပြုလုပ်၍ များစွာပြောဆိုခြင်း ပြုကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် အဖိုးတန် ဤဝတ္ထုသည် ပုံရိက်နှိပ်ပြီး မရှိသည့်အတိုင်း ပျောက်ပျက် တိမ်ကော မသွားသင့်သည့်အပြင် စာသင်သားတို့ပင်လျှင်လည်း ဝါစုတ္တဒ္ဓပြု၍ များစွာလေ့လာသင့်သည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည့်အတိုင်း ခေတ်အလျောက် တန်ဆာဆင်၍ ကျွန်ုပ်ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားပါသည်။

ဤဝတ္ထုသည် မှန်ကန်သော အဖြစ်အပျက် ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ထိုအဖြစ်အပျက်သည်ကား သာသနာတော် သက္ကရာဇ် တစ်ရာနှစ်နှစ်၊ သရေခေတ္တရာ နယ်မြေရပ်ကွက်၌၊ မြေကြီး ငဲ့လျင်ပဲ့တင်ထပ်မျှ ပြင်းထန်စွာတုန်လှုပ်၍ ဘိုးဦးမော်အရပ်၌ (၁) အင်းကြီးပေါ်ခြင်း စမုံဆံမြိတ်မြစ်ဖြစ်ခြင်း၊ ပုပ္ဖားတောင်မြေမှ စုံစုံတက်ခြင်း၊ သရေခေတ္တရာ ပြည်တည်ရာဝယ် ပင်လယ်ရေ ခန်းခြောက်ခြင်း၊ ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်း၌ တောင်ကြီးမြုပ်၍ (၂) ရေအင်းကြီးပေါ်ခြင်းတို့ မဖြစ်မီကပင် ဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်းကို ရေးသားသည့် ဝတ္ထုဖြစ် ဟန်ရှိချေသည်။

ထိုသို့သောခေတ်က မြန်မာပြည်၏ တောတောင် ရေမြေ အခြေ..... (၁) ပြည်စီရင်စုရှိ အင်းကန် (၂) ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းရှိ အင်းလေးအိုင် အနေတို့သည် ယခုအခြေနှင့်မတူဘဲ များစွာ ကွဲပြားကာ ရှိချေသည်။ အကြောင်းကို ဆိုသော် ထိုစဉ်အခါက ပြည်မြို့တည်ရာ ရပ်ကွက်သည် ပင်လယ်တိမ်မျှသာဖြစ်၍ သကျအင်းဟု တွင်လေ၏။ သံတွဲမှစ၍ တောင်စဉ်ခုနစ်ခုရိုင်သည် ကမ်းယံပြည်ဟု တွင်လေ၏။ ထိုအခါက သင်္ဘောဆိပ်ဖြစ်သော စကုဒေသ လယ်ကိုင်းရပ်ကွက်မှ သလ္လာဝတီ

မြစ်အထိ၊ ဒေသကိုသုနာပရန္တတိုင်းဟု တွင်လေ၏။

(ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသခင်ပွင့်တော်မူစဉ် စူဠပုံ မဟာပုံ၊ ညီနောင် တို့သည် ဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ကြပြီးနောက် စူဠပုံသည် သင်္ဘောနှင့် မဇ္ဈိမဒေသပင်လယ်ကို ကျော်၍ လယ်ကိုင်းအထိ ပြန်လာသည်ဟု သာသနာဝန်ကျမ်းနှင့် ရာဇဝင် အစောင်စောင်တို့တွင် ဆိုထားလေသည်)

ချင်းတွင်းမြစ် ညာဝဲယာ အဝှမ်း၌ ကားကလေး တောင်ညို၊ ရာဇဂြိုဟ်၊ တောင်တွင်းပြည် (၁) ပိဿနိုးပြည် (၂) မောရင်ပြည်ကြီးတို့ ရှိကြ၍ ဧရာဝတီမြစ် ညာဝဲယာ၌မူကား (၃) ပေါက္ကံပြည်၊ တကောင်းပြည် (၄) စပ္ပာနဂိုရ်ပြည်တို့ တည်ရှိလေသည်။ ထိုသို့ ပြဆိုခဲ့သော မင်းနေပြည် တို့အနက် သုနာပရန္တတိုင်း၊ စကုလယ်ကိုင်း။

(၁) ပိဿနိုးပြည်ဟောင်းသည် ယခုချင်းတွင်းမြစ် အရှေ့ဘက် မဟာမြိုင်ထဲမှာရှိသည်။ (၂) မောရင်ကို မောရိယဟု ရာဇဝင် ဆရာကြီး များက ရေးသည်။ (၃) ပေါက္ကံပြည်ကား စစ်ကိုင်းစီရင်စု မြောက်ဘက်မှာ ရှိ၍ (၄) စပ္ပာနဂိုရ်ပြည်ဟောင်းကား ဗန်းမော်မြို့ မြောက်ဘက်တွင် ယခုတိုင် ပြည်နေရာရှိလေသည်။

ရပ်ကွက်သည် အလွန်ထင်ရှားကြီးကျယ် စည်ကား၍ ပညာရှိများ ထွန်းကားခဲ့လေ၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါက မြန်မာပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး မှီခိုရာ တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးလည်း ဖြစ်ချေ၏။ မြန်မာပြည် တွင် စက်ရုပ်ယန္တရားပြုလုပ်၍ ဘုရင့်ဘေးရန်ကို ကြောက်သောကြောင့် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ထွက်ပြေးရသော လက်သမားကျော် ကော်ကနု သည်၊ သူခိုးငဲ့တက်ပြား၊ ထိလပ်၊ အောင်ဖြူ အစရှိသည့် ဇာတ်ဝတ္ထု တို့ ဖြစ်ပေါ်ရာ ထိုရပ်ကွက်ကပင် ပေါ်သောဝတ္ထုဖြစ်ချေသည်။ ယခု- ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျားဝတ္ထုအစသည်လည်း ထိုရပ်ကွက်ကပင် ချီ၍ ရေးရမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဝတ္ထု၏အစကို ဖော်ပြရပေတော့မည်။

တက္ကသိုလ်ပြည် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ၌ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ မင်းညီ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးအစရှိသဖြင့်၊ အမျိုးလေးပါး တို့သည် လာရောက်သင်ကြားကြကုန်၏။ ၎င်းတို့တွင် ကမ်းယံနိုင်ငံ သက်သာပြည်ကြီးရှင်၏သားတော် မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသား၊ သုနာပရန္တ တိုင်း၊ စေတုတ္တရာပြည်သား၊ မင်းဘီလူးခေါ်မင်းသား ပရိမ္မမင်းသား။ ပေါက္ကံပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော် မြဝတ်ရည် မင်းသမီး အစရှိသည်ဖြင့် တပည့်ပေါင်းငါးရာတွင် မင်းမျိုးမင်းနွယ်တို့ များစွာ ပါဝင်လျက် ပညာရင်နို့ကို သောက်စို့ ခိုလှုံကာရှိကြကုန်၏။ မျိုးညွန့်ရှိန် မင်းသားသည်ကား တပည့်ငါးရာတို့အပေါ်တွင် ဆရာစောင်တပည့် ပြုလုပ်၍ ဆရာကိုယ်စား မင်းသား၊ မင်းသမီး၊ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်၊ လယ်လုပ် စသည်တို့၏ တတ်အပ်သော အတတ်အမျိုးမျိုး တို့နှင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ်မျိုးတို့ကို တပည့်ငါးရာတို့အား ရံဖန်ရံခါ သင်ပေးရလေ၏။ ဤနည်းဖြင့် တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးသည် မင်းညီ၊ မင်းသား၊ သူဌေး၊ ကုန်သည်၊ ဆင်းရဲသားစသည်ဖြင့် လူမျိုး စုံကြီး၏ ခိုလှုံရာဖြစ်စေ၍ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှခြင်းကို အကြောင်း ရင်းထားပြီးလျှင် ဤဝတ္ထုကို အစချီပါသည်။

လေးကြိမ်မြောက် ပုံရိုက်ခြင်းအချိုး

မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်စစ်သည်များ လွှမ်းမိုးနေရာတွင် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် စသော မဟာမိတ် စစ်သည်များလာရောက် တိုက်ခိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ နေအိမ်သည် မဟာမိတ် စစ်သည်လေယာဉ်ပျံများအားဖြင့် မီးလောင်ကျွမ်းသောကြောင့် ပုရပိုက်မှု အမြောက်အမြား၊ သတ်ပုံကျမ်း၊ မြန်မာသဒ္ဒါကျမ်း စသော ပေမူအမြောက်အမြား၊ ကျွန်ုပ်ရေးသားသည် စလေမင်းခွေး ဝတ္ထုစသော စာအုပ်အမြောက်အမြား။ ပေါင်းရှေး ခေတ်၏ တန်ဖိုးနှစ်သောင်းကျော်ဖိုးခန့်ရှိသည့် စာကြည့်တိုက်နှင့် စာအုပ်များစွာတို့သည် မီးထဲတွင် ပါသွားရာ နှစ်ကြိမ်မြောက် ပုံရိုက် ပြီး ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားဝတ္ထု စာအုပ်ပေါင်း ၄၀၀၀ ခန့်လည်း ပါသွားပါသည်။

မြန်မာပြည်သည် ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံတော် သမ္မတခေတ်သို့ ရောက်သောအခါ ဤဝတ္ထုသည် မြန်မာပြည် စာစစ်မင်းကြီးရုံး တက်ဆဘုတ်ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး၏စာ နံပါတ် ၆၉ x ၁၆ E.X.3 ရက်စွဲ ၁၂-၁-၁၉၄၈ ရက်စွဲနှင့်၊ ဆရာများနှင့် ကျောင်းသားများ စာကြည့်တိုက်တွင် အပါအဝင်ပြုထားသော စာအုပ်အဖြစ်ဖြင့် အတည် ပြုထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ ဗဟုသုတနှင့် အကျိုးကောင်း
 အကျိုးမွန်ကို ရှာဖွေဆည်းပူး လေ့လာလိုက်စားနေသော အမျိုးသား
 အမျိုးသမီးတို့ကလည်း ကိုယ်တိုင်လာရောက်ကြ၍ ဖြစ်စေ၊ စာနှင့် ရေး၍
 ဖြစ်စေ၊ “ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျား” ဝတ္ထုကို ဝယ်ယူကြရာ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့
 စိတ်အလိုပြည့်ဝနိုင်စေရန် စာအုပ်မူဟောင်း တစ်အုပ်သာ ရှိတော့သဖြင့်
 မတတ်နိုင်သည့်အားလျော်စွာ တောင်းပန်လွှတ်ရသည်မှာ များလှသဖြင့်
 ယခုလေးကြိမ်မြောက်အဖြစ်နှင့် ဤဝတ္ထု စာအုပ်ကို ပုံရိုက်ရပါသည်။
 ကောင်းသော အကျိုးစီးပွားကို လိုလားကုန်သော စာကြည့်ပရိသတ်
 တို့၏ အလိုဆန္ဒကောင်းသည် လုံလုံလောက်လောက် ပြည့်ဝပါစေ
 သတည်း။

အခန်း(၁)
ဆန်းကြယ်သောဆုံးမခြင်း

တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ၌ ပညာအမျိုးမျိုးကို လာရောက်သင်ကြားကြကုန်သော အမျိုးသားတို့သည် အနည်းဆုံး သုံးနှစ်သုံးဝါကြာကြကုန်၏။ အချို့မှာ သုံးနှစ်သုံးဝါသင်၍ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ်ပညာတို့ကို အပြီးတိုင် တတ်မြောက်ကြပြီးသော်- ဆရာကို ပူဇော်ကန်တော့လျက် ပြန်ကြကုန်၏။ အချို့မှာ.... ပညာပါရမီ နည်းပါးလှသဖြင့် မတတ်မြောက်ဘဲ၊ တစ်လုံးတစ်ဂါထာ တစ်ပုဒ်ဆန်းမျှလောက်ကိုသာ တတ်မြောက်၍ ပြန်ကြရကုန်၏။ ထိုသို့သော အချိန်သည်ကား.....နက္ခတ်စုံကွန်မြူးသည့် ဆောင်းဦးအစ မိုးလအကုန် ဖြစ်သော တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့ပင် ဖြစ်လေသည်။

မျိုးညွန့်ရှိန်၏ ပညာသင်ကြားဘက် တပည့်ငါးရာတို့သည် အမျိုးမျိုးသော ပူဇော်မှုမျိုးကို ဆရာအားပြုကြ၍ ပြန်သွားကြရာ ပရိမ္မမင်းသားသည် မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသားအား ဆရာစောင်တပည့် ဖြစ်ခဲ့သည့်ပြင်....အလွန်ချစ်ခင် ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်း၏ တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့ ဆောင်းဥတု မကုန်မီ လှည့်လည်ကြွလာတော်မူရန် ဤသို့ဖိတ်မန္တက ပြုလေ၏။

“နောင်တော်....တိုင်းတော် ပြည်တော်သို့ပြန်၍ ခမည်းတော် မင်းမြတ်ကို ကန်တော့တော်မူပြီးလျှင်.... ခွင့်ပန်တော်မူလျက် ညီတော်၏ တိုင်းပြည်သို့ လှည့်လည်ရှုစားတော်မူရန် ကြွချီတော်မူခဲ့ပါ။ နောင်တော် ၏ ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်ပါရစေ....။

ညီတော်၏ တိုင်းပြည်သည်ကား.....မြရေယာဉ်ဖြင့် ပြီးသော သလ္လာဝတီ မြစ်ကမ်း၌ တည်ရှိ၍ အလွန်သာယာ တင့်တယ်လှပါသည်။ သလ္လာဝတီ မြစ်မှ ရေယာဉ်ကိုသွင်း၍၊ ကျုံးကြီးသုံးတန် ပတ်ဝိုက် ကာလျက်ရှိပြီးလျှင် ငါးမည်သော ကြာပန်းတို့ဖြင့် ရာသီမပြတ် ကျုံးကြီး ကို တန်ဆာဆင်ခြင်းဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ရာ တင့်မျိုးမက တင့်ပန်းလှစေ ပါသည်။ အတွင်းကျုံးကြီး၌ ညစဉ်၊ညတိုင်း ဗုံမောင်းတူရိယာ တို့ကို တီးလျက် ရေကင်းလှည့်ကာ ညဉ့်အချိန်ကို သာယာ တင့်တယ်စေ ပါသည်။ ပြင်ကြီးလေပြင်၌ ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှ၍ မြောက်ပြင်၊ တောင်ပြင်စသော ပြင်ကြီးလေပြင်တို့၌ သူဌေးကြီးလေးယောက်စီတို့နှင့် သူဌေးငယ် အခြံအရံ ခြောက်ကျိပ်လေးယောက်စီတို့ဖြင့်လည်းကောင်း အလွန်စည်ပင်သာယာ ဝပြောလှပါသည်။ ဈေးစဉ်ကမ်းနား၊ ဆိုင်တန်း၊ ဆိပ်ကမ်းစသည်တို့၌ ကူးလူးသွားလာကြသော မြို့သူမြို့သား တို့၏ အသံ။ ကုန်သည်ဈေးသည်တို့၏ အသံဖြင့် နေ့ညဉ့်ပတ်လုံး တအုန်း အုန်းနှင့် အလွန်သာယာ စည်ကားလှပါသည်။

ပြည်တော်ကြီး၏ မြို့ရိုးကြီးအပေါ်၌ ပြအိုး၊ ပြသာဒ်ခိုနန်း၊ တန်ဆောင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်စွာ စီမံဖန်တီးထားခြင်းကြောင့် ဝေးဝေးမှ မြင်ရလျှင် စိန်ဖူးရောင် တဖျတ်ဖျတ်၊ ရွှေရောင်တလျှပ်လျှပ်တို့နှင့် နတ်မြို့ ကြီးတမျှကဲ့သို့ အလွန်လျှင် တင့်ဆန်းသိုက်မြိုက် လှပလှပါသည်။ မြို့တွင်းမြို့ပြင်တို့၌ ပြလမ်းမကြီးများ၊ လမ်းသေးလမ်းမွှာများ တို့တွင် ထွက်ဝင်သွားလာနေကြကုန်သော ဆင်သံ၊ မြင်းသံ၊ စစ်သည် ဗိုလ်ပါ

သူရဲသံ၊ ပြည်သူပြည်သားအသံတို့နှင့် ပြွမ်းလျက်ရှိသောကြောင့် ပြည်တော်အလုံးသည် သိကြားမင်း၏ အသူရာကိုအောင်၍ အောင်ပွဲ ကျင်းပသော တာဝတိံသာ၏ နေကဲ့သို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရှိနေချေ၍ အလွန်နှစ်သက်ပျော်မွေ့ဖွယ် ရှိပါသည်။ ထိုပြည်ကြီးသို့ ညီတော် ချစ်အား ချီးမြှင့်တော်မူသောအားဖြင့် နောင်တော်ချစ်သည် မကြာမီ ကြွချီတော်မူခဲ့ရန် တောင်းပန်ရပါသည်။”

ပေါက်ပြည်မှ မင်းသမီး မြဝတီရည်သည်ကား မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသား နှင့် မေတ္တာယဉ်ပါး စိတ်ကစားမိကြသဖြင့် မြဝတီရည်သည် မျိုးညွန့်ရှိန် မင်းသားအား ဤသို့လျှင် နှုတ်ဆက်စကားကို ဆိုလေ၏။

“မောင်တော်....သက်သာပြည်ကြီးသို့ ပြန်ရောက်တော်မူသောအခါ ခမည်းတော်ထံတွင် ခွင့်ပန်လျက် နှမကလေး၏ ပေါက်ပြည်တော် သာသို့ သံတောင်းကူး၍ မင်းလွင်မြူးစဉ် ဆက်ဆက်ကြီး ကြွချီတော် မူခဲ့ပါ။ သဝဏ်ရွှေလွှာ မြတ်မိန့်စာကို တင်ကြိုကာလည်း နှမလေးထံသို့ ပို့တော်မူပါ။ ဖျာနှမက ရေကြည်တော် ကွမ်းထောက် နှင့် အကြိုတော် ရောက်ပါစေမည်။

မောင်တော်မှာ တိုင်းပြည်ဘောင်ဌာနသို့ ရောက်ကာလ ခမည်း တော်မြတ်ဖျား၊ ဧကရာဇ်မင်းတရားက သားတော် အကြီးငယ်မို့ ပညာကား ကုန်ခဲ့ပြီ။ ကြင်ယာနှင့် စုံညီမှ မင်းသားလည်းပီ၊ အိမ် ရှေ့တော်လည်း တည်သင့်သည်ဟု အိမ်ရှေ့မျောက်သား မင်းမိဖုရား နှင့် စုလျားရစ်ပတ် ဖွဲ့နှင်းကာ ချပ်လေ၍ အိမ်ရှေ့ရာအပ်ခဲ့ပါသော်၊ ဖျားနှမမှာ ရွှေရင်ကိုစည်သို့တီးလျက် နတ်ပွဲကြီးဝင်ပြီဟု အောက်မေ့ ခြင်း ပြုတော်မူပါ မောင်တော်။

ဖျားနှမကလေးသည် ပေါက်ပြည်တော်သို့ ရောက်ကာလ တစ်ပင်တိုင်မြနန်းမှ လေသွန်တံခါးကို ဖွင့်ဟ၍ မောင်တော်တို့ ပြည်

ကြီးရှိရာ တောင်ဆီက တက်လာသော တိမ်ခြည်တိမ်လိပ်၊ တိမ်အရိပ် တို့ကိုကြည့်လျက် ကိုယ်တော်ကြီး မျိုးညွန့်သည် နှမကလေး အပေါ်၌ ကြည်ဖြူမေတ္တာ၊ မြတ်ကြင်နာနှင့် အနှစ်ပါပါ သဒ္ဓါကိုပြုရှာလျက် ဆင်တော်ကို စီးပြီးသော် ခရီးပြင်းနှင်ကာ ရောက်လာပါတော့အံ့ဟု၊ ကျမျက်ရည်ကို သိမ်းဆည်း၍ မောင်တော်၏ ရုပ်ပုံတော် ရွှေလွှာကို ပွေ့ပြီးလျှင် မျှော်ရပါတော့မည်။ နှမကလေးကို အနှစ်ပါပါနှင့် ကြင်နာ သဒ္ဓါ၊ မေတ္တာလွန်ကဲခြင်းတို့ဖြင့် နေ့ကြာမမြင့်စေဘဲ ရွှေစက်စုံ ဆင်နွဲ့ လျက် ဝိဝါဟ ပွဲသဘင်ကို ဆင်ယင်ရန် ဖျားနှမ၏ ခမည်းတော်ထံတွင် ခွင့်ပန်ဆင်တော်မူလှည့်ပါ မောင်တော်။’

စေတုတ္တရာပြည်မှ မင်းဘီးလူးခေါ် မင်းသားသည်ကား မြဝတီရည် ၏ မေတ္တာပန်းကို ဆွတ်လှမ်းလိုသည်နှင့်အညီ မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသားနှင့် ခဏခဏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြရ၏။ မင်းဘီးလူးသည် စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်း မင်းသားရမ်းဖြစ်သော်လည်း မျိုးညွန့်ရှိန်မှာ ကိုယ်အား ဉာဏ်အားတို့နှင့် အထူးပြည့်စုံသဖြင့် မင်းဘီးလူးသည် မျိုးညွန့်ရှိန်ကို တုပြိုင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ချေ။ သို့သော် မင်းဘီးလူးသည် စိတ်ဝမ်းကြီး၍ ဇွဲသန်သူ ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းတော်မှ ပြန်ခါနီးတွင် မျိုးညွန့်ရှိန်အား၊ ဤသို့ လျှင် နှုတ်ခွန်းဆက်သလေ၏။

“အဆွေတော်၊ အဆွေတော်သည် မြဝတီရည်၏ မေတ္တာပန်းကို လှယက်သူဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ရန်သူစစ်အမြဲဖြစ်ချေသည်။ အဆွေတော်သည် တိုင်းပြည်သို့ပြန်၍ အမျိုး၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လက်ခံသိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခုနစ် ပြည်ထောင် ခုနစ်ဆောင်သော မင်းတို့ကို သိမ်းသွင်းကာအဖော်ပြု၍ အသင်၏ နေပြည်တော်ကို ထုံးလိုချေ။ ရေလိုနှောက်ပြီးသော် အသင့်ကို

ကွပ်မျက်ပြီးမှ မြဝတီရည်ကို ကျွန်ုပ်တောင်ညာထားကာ စံစားပြီးလျှင် ဧကရာဇ်ဘုရင်၏ အဘိသေကမင်္ဂလာကို ဆင်မြန်း သိမ်းပိုက်ရလိမ့်မည်။ အဆွေတော်သည် ကျွန်ုပ်၏စကားကို မှတ်သား၍ တိုင်းဘောင်ပြည် ရပ်သို့ ပြန်လေလော့။

အကြင်အခါ၌ သင်သည် ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မခံရသေး၊ ထိုအခါ သည် အသင့်ခမည်းတော်ကား ကျွန်ုပ်၏ ရန်ဘက်မဟုတ်သောကြောင့် သက်သာပြည်ကြီးကို ကျွန်ုပ်မဖျက်ဆီးသေး၊ အသင့်လက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါမှ အသင့်လည်ချောင်းသွေးကို ဘိသိက်ရေစင်ပြုပြီး သော် မြဝတီရည်ကို ကျွန်ုပ်လက်ဆွဲကာ ဘိသိက်မင်္ဂလာ ဆင်မြန်းမည်။ အသင်မှတ်သား၍ ပြန်လေလော့။ အမုန်ယစ်သည့်ဆင် တောစပ်ကို ဝင်မိရင်သိလိမ့်မပေါ့”

မျိုးညွန့်ရှိန်သည်ကား မင်းဘီလူး၏ စကားဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက် ချားခြင်းမဖြစ်သော်လည်း စကားစေ့စပ်မိစေခြင်းငှာ ပြုံး၍ ဤသို့ လျှင် တုံ့ပြန်လေ၏။

“အဆွေတော် အသင့်စကားသည် အလွန်ပြင်းထန်သော လေမုန် တိုင်းကြီးဖြစ်စေကာမူ မြင်းမိုရ်တောင်နှင့် တူသော ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသား ကို တုန်လှုပ်စေနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ သင်၏ ခုနစ်ပြည်ထောင် ခုနစ် ဆောင်သော မင်းတို့နှင့်မျှမက။ တစ်ရာတစ်ပါးသော ပြည်ထောင်မင်းတို့ နှင့် ပူးပေါင်း၍ ကျွန်ုပ်၏ပြည်တော်ကို လုပ်ကြံစေကာမူ ကျွန်ုပ်၏ ခြေတော်ရင်း၌ သစ္စာခံ ကျွန်ရင်းမျှသာ ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု မှတ်ပိုက် ကာ ပြန်သွားပါ။ သို့ရာတွင် အဆွေတော်က ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်း သွေးသည် အဆွေတော်၏ ဘိသိက်ရေစင် ဖြစ်စေလိုခြင်းကို ကား ဤမျှနှင့်မက နှလုံးသွေးရည်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားဖြစ်ချင်၍ သူတစ်ပါး၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်လိုသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ထောက်ပံ့နိုင်

ပါသည်။

အဆွေတော်၏စကား၌ ကျွန်ုပ်၏ နစ်နာချက်တစ်ခုကိုကား၊ ပယ်ဖျက်စေလိုသည်မှာ ရာဇဝင်ရိုင်းရာမည်သော ကျွန်ုပ်သည် မြဝတီ ရည်၏ မေတ္တာပန်းကို အဆွေထံမှ လုယက်ယူငင်ခြင်းဆိုသော စကား ပင်ဖြစ်ချေသည်။ အဆွေတော် အခါခပ်သိမ်း ကျွန်ုပ်သည်ဘုရား ဖြစ်လို၍ လု၊မဟုတ်၊ လူမျှသာဖြစ်ကြောင်းကို သိပါလေ။

ကျွန်ုပ်သည် မြဝတီရည်၏ မေတ္တာပန်းကို လုယက်ယူငင်သူမဟုတ် ကြင်နာဖွယ်လျလျ ချစ်ခင်ဖွယ်တမျှသော မြဝတီရည်၏ သူ့ဘာသာ အလျောက် ကမ်းလှမ်းသည့် မေတ္တာကို ကျွန်ုပ်သနားသဖြင့် လက်ခံ ထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ မြဝတီရည်၏ အပေါ်၌ တစ်ဖက်သတ် ကျရောက်သည့် သင်၏မေတ္တာမှုအတွက် မြဝတီရည်ကို နိုင်ထက်စီးနင်း နှိပ်စက်ကလူပြုမှုသော်ကား အားနည်း၍အနှိပ်စက်ခံရသူကို ယောက်ျား ဆိုသောလူသည် ကယ်ဆယ်ရမည့် ဝတ္တရားရှိသည်အတိုင်း ကျွန်ုပ် ကယ်ဆယ်မည်ကို အဆွေတော် မစဉ်းစားပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ သန်လျက် ဓားသည် လူတစ်ယောက်အပေါ်၌ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ကင်းပါးရပေလိမ့် မည်။ ဤသည်တို့ကို မှတ်သား၍ ဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံသောမင်းသား ဖြစ်သည့်အတိုင်း လူပီသစွာနှင့် တိုင်းပြည်ဘောင်ဌာနသို့ ပြန်လေတော့ ....ညီတော် နေမင်းဆွေ ”

မင်းဘီလူးသည် စဉ်းစား၍ ခတ်မဆိတ်နေပြီးသော် ခေါင်းညိတ် လျက် မျိုးညွန့်ရှိန်နှင့် ခွဲခွာလေ၏။

မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသားသည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ဆရာတော်အား များစွာသော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတို့ကို ပြုလျက် ကန်တော့ခြင်းကို ပြုလေ၏။

ဒိသာပါမောက္ခဆရာကြီးလည်း နောက်ဆုံး သြဝါဒစကားဖြင့်

ဤသို့မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

“ငါ၏ချစ်အပ်၊ မြတ်နိုးအပ်သော တပည့်ချစ်၊ သင်သည် မင်းသားတို့ တတ်အပ်သော အတတ်မှစ၍ တစ်ဆယ့်ရှစ်ရပ်သော အတတ်တို့ကို ပါရဂူမြောက်၊ ကော်ကနုဖြစ်အောင် တတ်ငြားသော်လည်း၊ သင်သည် လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်လို၍ လောက၏သဘောကို နားလည်လိုသည့်အတိုင်း ပညာရှိအစစ်ဖြစ်နိုင်ရန် သင့်အား ငါ့နောက်ဆုံးဩဝါဒစကားပေးလိုက်မည် မှတ်သားလေ။

လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်လို၍ လောက၏သဘောကို နားလည်ပြီးလျှင် ပါရဂူမြောက် ထွန်းတောက်လျက်၊ လောကမှာ လူတစ်ဆူဟု တည်လိုခဲ့သော် သင့်ကိုယ်တိုင်ရှာကြံဆည်းပူးရန် သင့်မှာ ဝတ္တရားကျရောက်ချေပြီ။ ငါသင်ပေးခဲ့သော အတတ်ပညာရပ်တို့သည် ကား။ တက္ကမှာအကြံ၊ သီလံမှာအလေ့၊ တက္ကသီလံ သာပေါင်းခသည့် မြို့နိုင်ငံမှာ နိဿည်းနှင့်၊ ဆရာနည်းကိုခံရန် လာရောက်ကြသည်အတိုင်း နည်းမျှသာလျှင် ဖြစ်ချေသေးသည်။ စင်စစ် အတတ်ပညာကား မဟုတ်သေးပေ။ တပည့်ချစ်၊ သင့်အတွက် သင်နှင့်လျော်သော အတတ်ပညာကို သင်ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေစူးစမ်း၊ စုဆောင်းပေလော့။

နားထောင်၊ သင်သည်တိုင်းပြည်ဘောင် ပြည်ရပ်သို့ ပြန်ရာတွင် တစ်ဝက်ခရီးဖြစ်သည့် ညောင်ညိုပင်သာ စခန်းနှင့်၊မြရိပ်ကြီးဧရပ်သို့ ရောက်သောအခါ သင့်ခမည်းတော်သည် လူ့ပြည်ငြီး၍ နတ်ထီးပြောင်းနှင့် ပေလိမ့်မည်။

သင်သည် ထိုဧရပ်၌ အတတ်ပညာအစစ်ကို အချိုးနိဒါန်း အဖြစ်နှင့် ရိပ်မိလာ၍ ညီရင်းအစ်ကိုဟူသော ပြဿနာကို သင်ဖြေရလိမ့်မည်။ အမျိုးမြတ်သူ ဟူသော ပြဿနာကိုလည်း သင်ကောင်းစွာ ဖြေရပေလိမ့်မည်။

တပည့်ချစ်၊ လောက၌ အဆင်းထက် အချင်းသည်သာလျှင် အဖိုးတန်၍ကောင်းကျိုးကို ပေးနိုင်၏။ မျိုးရိုးဇာတိထက် အကျင့်သည်သာလျှင် ထင်ရှားထွန်းလင်းစေနိုင်၏။ အမျိုးမြတ်သူထက် အကျင့်မြတ်သူသည်သာလျှင် လောကကြီး၌ မိတ်ဆွေကောင်းဖြစ်နိုင်၏။ တပည့်ချစ်ကြည့်လော့။ ရေသဖန်းသီးသည် အပကား ပတ္တမြားကဲ့သို့ အရောင်ရှိ၍ အတွင်းကား ပိုးလောက်အတိ ပြီးသောကြောင့် လူတို့မစားမသုံးကြပေ။ ပိန္နဲသီးသည်ကား အပြင်က ဆူးအတိပြီးသော်လည်း အတွင်းကား ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ရှိ၍ ချိုမြိန်သော အရသာကြောင့် လူတို့နှစ်လို စားသုံးကြကုန်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သရက်သီးမှည့်ကား အတွင်းအပအားဖြင့် အဆင်းအနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် လူတို့ အလွန်နှစ်လိုစားသုံးကြကုန်၏။ စုပ်လျှင်စူး၊ စားလျှင်ရူးသော ပဒိုင်းသီးသည်ကားအတွင်းအပအားဖြင့် တင့်တယ်ကောင်းမွန်ခြင်းမရှိပေ။ ထိုဥပမာများနည်းတူ လောက၌ သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်သည် ဖြစ်တည်ကုန်၏။

အကြင်သူသည် ငါကား ပဒိုင်းသီးလော၊ ကျီးအာသီးလော၊ ရေသဖန်းသီးလော၊ ပိန္နဲသီးလော၊ သရက်သီးလော စသည်ဖြင့် သိအံ့၊ ထိုသူသည် လောက၌ လူကောင်းဖြစ်နိုင်ရန် အကြောင်းရှိ၏။ မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ ပိန္နဲသီး၊ သရက်သီး ဥသျှစ်သီးစသည်ဖြင့် လူတို့ နှစ်လိုသော အသီးအနှံကောင်းဖြစ်အောင် ကျင့်သုံးအံ့၊ ထိုသူသည် လူကောင်းဖြစ်ရန် တံခါးပေါက်ကို တီးခေါက်မိပြီ။ ထို့ကြောင့် လောကအကြောင်းကို ကောင်းစွာတတ်သိ ကျွမ်းကျင်နားလည်အောင် စုံစမ်းရှာဖွေ ဆည်းပူးလေ့လာ ကျင့်ရာချေသည်။ လောကအကြောင်းကို ခေတ်နှင့်အညီ ခေတ်၏အလျောက်ကောင်းစွာ တတ်ကျွမ်းနားလည်၍ ကျင့်သုံးတတ်မှသာလျှင် လောကကို အုပ်စိုးနိုင်၍ ကောင်းစားခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ တန်ခိုးကြီးခြင်းတို့သည် ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

တပည့်ချစ်သင့်အား ညောင်ညိုပင်စခန်းတွင် ညီရင်းအစ်ကိုနှင့် အမျိုးမြတ်ပြဿနာကို သင်ပြရလိမ့်မည်ဟု ငါပြောပြီးဖြစ်သည်။ သင်သည် သင့်ခမည်းတော်၏ ရိပ်ရာကိုမဆက်ခံသေးဘဲ အမျိုးမြတ် ဖြစ်သော သင့်ညီတော်အား ထီးနန်းရိပ်ရာကို လွှဲအပ်၍ သုံးနှစ် သုံးဝါ သင့်ပြည်မှခွာပြီးလျှင် (၁) ကျေးကျွန် (၂) မိတ်ဆွေ (၃) အစ်မ၊ နှမ (၄) ဇနီး (၅) အစ်ကိုတို့မည်သည်ကား အဘယ်နည်း ဟူသော ပြဿနာ ကို နားလည်ပြီးမှ အသုံးပြုတတ်ချေသော် သို့မဟုတ် လိုက်နာဆောင်ရွက် ချေသော် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်အဖြစ်နှင့် ထီးနန်းသက်ရှည်ပြီးလျှင် ဘုန်း တန်ခိုးကြီးမြင့်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်က၊ လောကဇာတ်ပွဲတွင် သင်သည် အရူးမင်းသားကြီးအဖြစ်နှင့် ဇာတ်လိုက်လုပ်ရပြီးသော် သူတောင်းစားတို့၏ ဗိမာန်တော်ဇရပ်တွင်သင်၊ ခေါင်းချရပေလတ္တံ့။ တပည့်ချစ်”

မျိုးညွန့်ရှိန်သည် ဆရာ၏ နက်နဲသိမ်မွေ့သော ဆုံးမစကားတို့ကို မှတ်သားနာယူ၍ မိမိ၏တိုင်းပြည်သို့ ပြန်လာရာ၊ ညောင်ညိုပင်သာ စခန်း၌ တစ်ချိန်တည်းနားဝင် ခိုကပ်လာသော အနွံညာတမထင်ရှား သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံရလေ၏။ ထိုသူသည် မျိုးညွန့်ရှိန်ကို ဂရုမပြု ဘဲ တစ်ဖက်သော အရိပ်တွင်နားနေလေ၏။

မျိုးညွန့်ရှိန်လည်း ထိုသူရှိရာသို့ မင်းသားတည်းဟူသောမာန်။ အတတ်ပညာရှိသော ယောက်ျားတို့၏ မာန်နှင့်သွားရောက်၍ “ဟေ့ တောတွင်းသား၊ ငါဟာ သက်သာပြည်ကြီး၌ စည်ထီးခရိုင်၊ နိုင်ငံနှင့် တကွ အုပ်စိုးတဲ့ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သားတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်းကို သင်မသိ သလော။ သင်၊ ရိုင်းစိုင်းနောက်ကျလို့ ငါ့အားရိုသေကျိုးနွံစွာ တုပ်ဝပ် စားခြင်း မပြုမိတာကို ငါသည်းခံတယ်။ ဆင်းရဲသား ကျွန်တော်မျိုး တို့ရဲ့ ဝတ္တရားမှုကို နားလည်လော့”ဟုဆိုလေ၏။

“အချင်း၊ အကျွန်ုပ်ကား မာန်ယစ်နေသဖြင့် အသင်ကဲ့သို့ သတ္တဝါ တို့၏ အရည်အသွားနှင့် အမျိုးအနွယ်ကို မသိသည်မဟုတ်။ အသင့်အား အသွေးကိုမြင်၍ အသွင်ကိုနားလည်သဖြင့်။ အသင်သည် မည်သို့သော အမျိုးအနွယ် အဆင့်အတန်းရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်နားလည် သိမြင်ပါ၏။

အသင်သည်၊ မင်းသား၊မင်းမျိုး၊ထီးရိုးနန်းလျာ ဖြစ်ရုံမျှနှင့် အသင့် ကို ပြည်သူပြည်သားတို့ ရိုသေကျိုးနွံစွာနှင့် ပူဇော်သက္ကာယပြုသင့် သည်ဟု သင်ထင်ပါသလား။ ပြည်ရှင်မင်းကို တိုင်းသူပြည်သားတို့ သည် အဘယ်ကြောင့် ရိုသေအပ်သည်ဟု အသင်ထင်ပါသနည်း။ မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါး၊ နာယကဂုဏ် ခြောက်ပါး၊ သင်္ဂဟတရား လေးပါး၊ အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါး၊ ရန်အောင်ကြောင်းတရား လေးပါးနှင့် မပြည့်စုံသောမင်းအား အရိုအသေပြုခြင်း၊ သစ္စာကတိ စောင့်ခြင်းတို့သည် တိုင်းပြည်လူမျိုးအား သေစေတတ်သော အဆိပ် ပင်ကိုရေလောင်းခြင်း၊ ပူဇော်ပသခြင်းတို့နှင့် တူချေသောကြောင့်၊ ထိုသို့သောမင်းကို နိုင်နင်းအောင်ပုန်ကန်ထောင်ထား ခြားနားခြင်း သည်သာလျှင် တိုင်းပြည် နိုင်ငံကို ချစ်ခင်ကြင်နာစွာနှင့် ကယ်ဆယ်သော ယောက်ျား မြတ် ဖြစ်ချေသည်။

နားထောင်ပါဦး အဆွေတော်။ မင်းသားဖြစ်ရုံကာမျှနှင့် သူတစ် ထူး၏ ရိုသေကိုင်းရှိုင်း ဦးညွှတ်တွား၍ ခစားခြင်းကိုခံထိုက်သည်ဟု သင်ထင်ပါသလော။ လူတို့မည်သည် လူကိုဦးညွှတ်ခစားပြီးလျှင် ပူဇော် အထူးကို ပြုထိုက်သည်ဟု အသင်ထင်မှတ်နေပါသလော။ လူတစ်ဦးက လူတစ်ဦးကို ပူဇော်ခြင်း၊ အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုခြင်း၊ ရှိခိုး ကန်တော့ခြင်း စသည်တို့ပြုရခြင်းမည်သည်ကား အကျင့်သီတင်းသီလ ဂုဏ်၊ ကျေးဇူးဂုဏ်တို့၌သာ တည်လေသောကြောင့်၊ တိုင်းသူ ပြည်သား တို့သည် မင်းအား အသက်ဦးဆံကိုအပ်ခြင်း၊ အခွန်ဘဏ္ဍာ ဆက်သခြင်း၊

ရှိခိုးဦးညွတ်၍ အရိအသေပြုခြင်း စသည်တို့သည် အဋ္ဌကလာပ ရုပ်ရှစ်စီးဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားအပ်သော ထိုမင်း၏ ရုပ်ခန္ဓာကိုပြုခြင်းမဟုတ်။ ထိုမင်းဆောက်တည်ကျင့်သုံးနေသော ကျင့်ဝတ္တရားမြတ်ကိုသာလျှင် ပြုခြင်းမည်ချေသည်။ ပြည့်ရှင်မင်းမည်သည် မိမိ၏ ကျင့်ဝတ္တရားမှ ချွတ်ယွင်းချေသော် သူခိုးမှူးကြီး၊ ဓားပြခိုလ်ချုပ်ကြီး လူသတ်သမားတို့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သည်ဟု အသင်သည် ကြာဖူးနားဝ မရှိလေ သလော။ ဆက်၍နားချိုပါဦးအဆွေတော်။ မင်းသားမည်ကာမျှနှင့် တရားမင်းမြတ်ဖြစ်သည့် ခမည်းတော်၏ရိုက်ရာကို ဆက်ခံသင့်၍ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ အရှင်ဖြစ်ရပြီးလျှင် အရိအသေပြုမှုကို ခံယူ ထိုက်သည်ဟု အသင်မှတ်ပါသလော။ တောင်နန်းမကမ္ပွေ ဧကရာဇ် သွေးဖြစ်သည့် သားတော်အကြီးဆုံးပင်လျှင်လည်း ထီးမွေနန်းလျာကို မဆက်ခံသင့်ဘဲနှင့် ဆက်ခံချေသော်- တိုင်းပြည်ကိုပျက်စီးအောင် ကျိန်ဆဲခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို အသင်မသိပါသလော။

ခမည်းတော်၏ ထီးမွေနန်းလျာကို ခံစားရမည်ဖြစ်သော မင်းသား သည် မင်းသားတို့၏ တတ်အပ်သော အတတ်ပညာအရပ်ရပ်တို့ကို ကောင်းစွာတတ်သိ ကျေပွန်နားလည်ခြင်း ရှိရပေလိမ့်မည်။ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့နှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ တိုင်းပြည်က ချစ်ခင်လေးစား ယုံကြည် အားထားခြင်း ရှိရပေလိမ့်မည်။ တိုင်းပြည်ထီးနန်းကို လက်ခံ၍ အုပ်ချုပ် သိမ်းပိုက် စောင့်ထိန်းနိုင်ရန် ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ၊ ဘောဂဗလ၊ ဉာတိဗလ၊ ကလျာဏ၊ မိတ္တဗလ စသောအားငါးပါးနှင့်လည်း ပြည့်စုံ ရပေလိမ့်မည်။ အသင်သည် မင်းသားပုံပန်း လက္ခဏာရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် သိ၏။ တက္ကသီလံ၊ သာပေါင်းခသည့် မြို့နိုင်ငံမှ နိဿျည်းနှင့် ဆရာ နည်းခံ၍ ပြန်လာသောသူ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိ၏။ သို့ရာ တွင် အသင်သည် ဆရာနည်းကိုသာ လေ့ကျင့်ဆည်းပူးခဲ့သူမျှသာ ဖြစ်

လျက် အတတ်ပညာ မပိုက်မိသေးသဖြင့် မြွေနှင့်မကစားဖူးသေးသော အလိမ္မာယ်အတတ်ကို တတ်သူမျှသာလျှင် ဖြစ်ချေသေးသည်။ အသင့် အတတ်မျှဖြင့် အသို့လျှင် ဧကရာဇ်မင်းမြတ်၏ ထီးမွေ၊ နန်းမွေခံဖြစ်၍ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ရိုသေလေးမြတ်ခြင်းကို ခံယူထိုက်ပါအံ့နည်း။ အသင့်အတတ်သည် တရားရှင်မင်းမြတ်ဖြစ် နိုင်သော အတတ်မဟုတ် သေးဘဲ။ သူခိုးဓားပြ၊ လူသတ်သမား၊ မတရားအခွန်တောင်းတို့၏ ဗိုလ် ချုပ်ကြီး အတတ်မျှသာလျှင် ဖြစ်ချေသေးသည်။ အသင်၏အတတ်ကို အသင်အားကိုးချေသော် အသင်စွဲကိုင်ကာ လာသော လေး၊ မြား၊ လှံတံ၊ သန်လျက်တို့နှင့် ကျွန်ုပ်ကို တိုက်ခိုက် နှိမ်နင်းပါလော။ အသင့်အတတ် သည် အတတ်မဟုတ်သေးကြောင်းကို သက်သေခံပေးလိမ့်မည်။”

မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသားသည် ဤကဲ့သို့ လေးနက်သော စကားတို့ကို ကြားရလျှင် ထိုလူ၏ စွမ်းရည်အင်အားကို စမ်းသပ်သင့်သည်ဟု မိမိ၏ လေး၊ မြား၊ သန်လျက် စသောလက်နက်မျိုးနှင့် တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းလေရာ။ ထိုသူသည် သိုင်းအတတ်။ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည် အတတ်တို့၌ တစ်ဖက် ကမ်းပေါက် တတ်မြောက်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် တသူမျှလောက်သော သမင် စာသားတုတ်နှင့် ခုခံနေသည်ကို မတတ်နိုင်လေရကား ဤသို့မိန့်ဆို လေ၏။

“ညီချစ် သင်ကား စကားအရာ၌ လိမ္မာရဲရင့်၏။ ယောက်ျားတို့၏ အတတ်တည်းဟူသော အတိုက်အခိုက် အတတ်ပညာနှင့်လည်း ပြည့်စုံပုံ ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည်တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီး၌ အခေါင်အထိပ်မြောက် ဆရာစောင်တပည့်ကြီးဖြစ်ဘိသည်။

သင်သည် ကျွန်ုပ်ထက် တိုက်ခိုက်ခြင်း အတတ်၌ စွမ်းဘိ၏။ ယောက်ျားတို့၏ မျက်စိတည်းဟူသော အင်္ဂုဇာအတတ်၌လည်း ပိုမို ကျွမ်းကျင်ဟန်ရှိ၏။ အသင်သည် အဘယ်မည်သော တက္ကသိုလ်

ကျောင်းတော်ကြီးက ထွက်လာပါဘိသနည်း။ အသင် အတတ်ပညာ သင်လာခဲ့သော ကျောင်းကို အကျွန်ုပ်သိပါရစေ”

“နောင်ချစ်။ ကျွန်ုပ်သည် ကမ္ဘာလောက တည်းဟူသော တက္ကသိုလ် ကျောင်းကြီး၌ ကမ္ဘာ့ချင်းရာ ကိရိယာ တန်ဆာဖြစ်သော ဥတု၊ တော၊ တောင်၊ ရေ၊ မြေ၊ နေ၊ လ၊ နက္ခတ်၊ တာရာ။ လူသူ၊ တိရစ္ဆာန်တို့ထံမှာ စမ်းသပ်လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ စူးစမ်းစဉ်းစား၊ ဆင်ခြင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ပညာသင်ကြား၍ ရန်သူနှင့်တိုက်ခိုက်ခြင်း အတတ် ကို လူရိုင်းများထံမှ သော်လည်းကောင်း၊ တိရစ္ဆာန် အမျိုးမျိုးများထံ မှသော်လည်းကောင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် ပညာ သင်ကြား တတ်မြောက်ခဲ့ရပါသည်။ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာအတတ်ကို သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ရ၍ ဂရုကထပြုမိခြင်းဖြင့် အနည်း အကျဉ်း ကျွမ်းကျင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီးသည်ကား ဤကမ္ဘာလောက သာလျှင်ဖြစ်ပါသည်။”

“အဖိုးတန်လှပါဘိညီချစ်။ ညီတော်မောင်၏ အမျိုးအဆွေကို သိပါရစေ”

“မြတ်နောင်တော်၊ ညီတော်၏ အမျိုးအဆွေကား မှန်ကန်ခြင်း လောက၏ သဘာဝကို လိုက်စား၍ အစိုးမရဟု ယူဆခြင်း၊ အကျင့် ကောင်းခြင်း၊ တည်ကြည်၊ ရဲရင့်ခြင်းတို့ဖြစ်၍ မိဘကိုအစီရင်တော် ခံပါမူ ညီတော်၏မိခင်သည် သင်းတွဲပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တစ်ပင်တိုင် နန်း၌ ထားသော သမီးတော် အစစ်ပါတည်း။ ဖခင်သည်ကား သူ့ဆွေကို မီးဖုတ်၊ အလုပ်ကင်းသောအခါ လွယ်အိတ်စုတ်နှင့် အရပ်ကိုလှည့်ကာ ဝမ်းစာရှာရသော ဒွန်းစဏ္ဍားအနုတ်ဖြစ်ပါသည်။”

“ကိုယ်ကျိုးနည်းပေါ့ညီတော်၊ ညီတော်ကံခေလှသကိုး၊ ဘာမှ အားမ ငယ်နှင့်နော် ဖြစ်ရလေခြင်း။”

“နောင်တော်တွေကြုံရသမျှသည် တကယ့်လူကောင်းအတွက် ကောင်းစားရန် အချိုးနိဒါန်းဟု ညီတော်ယူဆ၍ ကိုယ်ကျိုးမနည်းပါ။ အစီရင်ခံသမျှကို သဘာဝနှင့် ဆ၍ မျှ၍ တ၍ စဉ်းစားတော်မူပါ။ လောကဓံတရားမည်သည် လူတိုင်းတို့၏အပေါ်မှာ ကျရောက်မြဲဖြစ်ရာ လူသံမဏိဖြစ်လိုသော ညီတော်သည် ယခုကဲ့သို့ အများကယူဆသော ဆင်းရဲမျိုးကို ချမ်းသာပျိုးသည်ဟု အောက်မေ့ကာ ကမ္ဘာတွင်လှည့် လည်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

“ညီတော်၏ အကြောင်းရင်းကို ဆိုပါဦး”

“ညီတော်၏ဘိုးတော်၌ တစ်ရံသောအခါတွင် ကြီးစွာသော ဦးရည် ခေါင်းခဲရောဂါသည် စွဲကပ်ပါသည်။ ထိုအခါ သမားတော်ကြီးများနှင့် ကုစားပါသော်လည်း ရောဂါတော်သည် တိုး၍သာလာလေသောကြောင့် နယ်ပြင်ရှစ်ရပ်၌ ဤရောဂါတော်ကို ပျောက်ကင်းအောင်ကုစားနိုင်ချေက ထီးနန်းစည်းစိမ်တော်မှအပ လိုရာဆုကိုချမည်ဟု မောင်းကြေး နင်းခတ် လေသော်၊ တစ်ဦးသော ဒွန်းစဏ္ဍားက ကုသနိုင်ကြောင်းကို ဝန်ခံပြီးလျှင် ကုစားသဖြင့် ရောဂါတော်ကင်းငြိမ်းချမ်းသာရာ ရပါသည်။ ထိုအခါ ဒွန်းစဏ္ဍားက တစ်ပင်တိုင်မြဲနန်းနှင့် ထားသော သမီးတော်အား အလိုရှိ ကြောင်း ဆုတော်ကိုတောင်းရာ၊ မင်းတို့စကားမှာ အမှားမရှိရာ သစ္စာ သာလျှင် ဖြစ်ရ၍ သမီးတော်ကို ဒွန်းစဏ္ဍားနှင့် ဆောင်နှင်းရသဖြင့် ညီတော်မှာ ဘုရင့်မြေးဖြစ်ရပါလျက် ဒွန်းစဏ္ဍားသား ဖြစ်ရပါသည်”

“နာလိုက်လေ ညီတော်”

“နားတော်ချိုပါဦးလော မြတ်နောင်တော်။ မယ်တော်သည်ကား မိန်းမမြတ်အင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်သည်ပြင် အမြော်အမြင်ဉာဏ်ပညာနှင့် လည်းပြည့်ဝခြင်းကြောင့် ညီတော်သည် ဒွန်းစဏ္ဍားသား ဖြစ်လေရကား ဤပြည်တွင် နေသမျှကာလပတ်လုံး ထီးမွေနန်းရပ်နှင့် ကင်းပြတ်

ရမည်ကို သိတော်မူသည်အတိုင်း နှုတ်ပိုက်တော် ကိုးလနှင့် ယုယကာ
 မွေးရသော ရင်သွေးတော်ကို ခိဇ္ဇာဒသက အရွယ်သို့ရောက်စကပင်
 မယ်မယ်ရင်နှစ်အသက်ကဲ့သို့ ချစ်ရသည့် သားလှမျက်ရှု သတိုးနွယ်။
 သားတော်မောင်သည် ယောက်ျားပီသသော ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် မိခင်
 ကောင်းသားဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပညာရှိ၍ မြင့်မြတ်ရမည်ဖြစ်၍ ဘုန်း
 ကျက်သရေလည်း ကြီးမြင့်မည်ဖြစ်၍ မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်ထိုက်သူလည်း
 မှန်၏။ ထို့ကြောင့် မယ်မယ့် သားချစ်သည် ဤသားချစ်သည် ဤ
 လောက၌ ကောင်းစားလိုခဲ့ချေသော် မယ်တို့၏ ပြည်၌ကား သားတော်
 မောင်မှာ မြေမသန့်သောအိုးကဲ့သို့ဖြစ်၍ ဒြပ်ညှိုးလျက် ရှိချေသောကြောင့်
 တစ်ပြည်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်သွားမှသာ ယောက်ျားတို့၏
 ကောင်းစားခြင်းကို ရပေသတတ်ဟု အကျိုးကို မျှော်ရှု၍ ဆုံးမခြင်း
 ပြုပါသည်။”

မျိုးညွန့်ရှိန်သည် သတိုးနွယ်ကို မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကြည့်
 နေလေ၏။

“ညီတော်သည်လည်း ခိဇ္ဇာဒသက အရွယ်မှပင်လျှင် ငါသည်-
 ထမ်းပိုးကောက်နှင့် လမ်းလျှောက်ပြီးသော် မြတ်သောအလုပ်ဖြင့်
 ထုံးတမ်းအလျောက် မယ်တော်အား လုပ်ကျွေးသမှု ပြုနေခြင်းသည်
 မြတ်၏ဟု စိတ်ထားကို ပြုမိညားသော်လည်း ယုတ်မာညစ်ထေးခြင်း
 လည်းဖြစ်နိုင်သော မင်းဧကရာဇ်အဖြစ်ဖြင့် မယ်တော်နှင့် ခမည်း တော်ကို
 လုပ်ကျွေးသမှုပြုရာသော်ကား ကာမဂုဏ်သားတို့၏ ယုတ်ညံ့သော
 စိတ်အားဖြင့် တောင့်တသော မလိုလားသော မွေးသမိခင်၏မြင့်သော
 ဂုဏ်သည်တင့်၍ ဖခင်၏ မသန့်စင်ဟုဆိုအပ်သော အနွယ်သည်
 တိမ်ကောပပျောက်လျက် ဂုဏ်ရောင်တက်ဖို့ရှိချေသည်ဟု သဘောထား
 ပြုမိပါသည်အတိုင်း နေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်က

ကျော်စွန်းရှစ်လပေါ်ပါပြီ။”

“ညီတော်ချစ်သတိုးနွယ်၊ ညီချစ်ကား မင်းမျိုးမင်းနွယ် ရိုးရာစင်စစ် ဖြစ်ချေသည်။ နွားကျိုးနွားကျစ်နှင့် သင့်သောနွား မကောင်းသည်။ နွားလားဥသဘပေါက်ဖွားနိုင်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားရှိချေသည်။ ညံ့သောမျိုးစပါးပင်လည်း မြေဩဇာထက်သန်သည့် လယ်ယာ မြေကောင်း၌ ကောက်စပါးကောင်းကို ဖြစ်စေနိုင်ချေသည်။ ညီတော်ချစ် မှာ မိန်းမမြတ်ဖြစ်သော သာကီနွယ်ဝင်မိခင်၏ ရင်တော်နှစ် ဖြစ်သည်ပြင် ယောက်ျားတကာတို့ ထင်ရှားစွာ ပြဝံ့ခဲသော ယုတ်ညံ့စနိုး ထင်မှတ်ရ သည့် အကြောင်းမျိုးကို မုသားမဆို၊ ပရိယာယ်မျှပင် မလိုဘဲ လင်းဟ ထုတ်ဖော်ချေသောကြောင့် သူတော်ကောင်းစင်စစ်ဖြစ်သည့် ဘုန်းပညာ လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းယောက်ျား အစစ်မှန်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤနေ့ဤအချိန်ကစ၍ အကျွန်ုပ်ကို နောင်တော်အရင်းကဲ့သို့ မှတ်ယူ အားထားကိုးစားပါ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ညီတော်အရင်းကဲ့သို့ လက်ရုံး တစ်ဆူအားထားတော် မူပြီးသော် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခြင်း ပြုပါမည်။”

မျိုးညွန့်ရှိန်တို့သည် ထိုကဲ့သို့ ချစ်ကြည်စွာ စကားပြောဆိုနေ ကြစဉ်၊ မျိုးညွန့်ရှိန်၏ ညီတော်ရင်း မျိုးထွတ်တင် မင်းသားသည် နောက်လိုက် နောက်ပါ အခြွေအရံတို့နှင့် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ခစားကာရောက်လာ ပြီးသော်စီးယိုကျဆင်းသော မျက်ရည်တို့နှင့် ဤသို့ လျှောက်တင်လေ ၏။

“ကိုကိုဘုရား ခမည်းတော်မြတ်ဘုရားမှာ ယမန်ရက်ကပင် လူ့ ပြည် ငြီး နတ်ထီးပျော်တော်မူခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ထီးမွေနန်းရပ်ကိုတော့ အမြန်ကြွချီ သိမ်းပိုက်တော်မူရန် နောင်ဘုရားထံချစ်ညီတော် လာရောက် လျှောက်ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤမြိန်နိုးရာရာ ဖြစ်သည့်မြတ်သော ပွဲတော်အုပ်ကိုလည်း လမ်းစခန်း၌ ပွဲတော်တည်ရန် ဆက်သပါသည်” ဟု

မျိုးထွတ်တင်သည် ပွဲတော်အုပ်ကို ဆက်သလေ၏။

မျိုးညွန့်ရှိသည် ညီတော်အား ချီးမွမ်းထောမနာပြု၍ ပွဲတော်အုပ်ကို လက်ခံလျက် ပွဲတော်တည်မည် ပြုလေ၏။

သတိုးနွယ်သည် ထိုသို့သော အပြုအမူကို မြင်လတ်သော်၍ သို့ပြောဆိုတားမြစ်လေ၏။

“မြတ်နောင်တော် ကောင်းစားခြင်းကို အလိုရှိသော ယောက်ျား မြတ်သည် ဘောဇဉ်အာဟာရကို အိမ်၌လည်းကောင်း၊ ဈေး၌လည်း ကောင်း၊ လမ်းစခန်း၌လည်းကောင်း၊ မှီဝဲသုံးဆောင်ခြင်း၌ ရုတ်တရက် အလျင် ခုံခုံမင်မင်မပြုရာ စဉ်းစားဆင်ခြင် စူးစမ်းသုံးသပ်ပြီးမှ ပွဲတော်မူ ကို ပြုရာချေသည်။ မသင့်မတော်သော ပွဲတော်စာကို သုံးဆောင်တော်မူ မိခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက်သော်လည်း အသက်ဆုံးရှုံး တတ်ရာ၏။ ရောဂါရ ၍ တဖြည်းဖြည်းမှလည်း အဆိပ်ဖမ်းလျက်။ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်တန် ရာ၏။ ရူးသွပ်၍လည်း သွားတန်ရာ၏။ အပင်းဖြစ်၍လည်း ဘဝဆုံးရှုံး ရတတ်၏။ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို အလိုရှိသော သူတို့၌မူကား သာ၍ စုံးစမ်းစစ်ဆေးပြီးမှ ပွဲတော် တည်တော်မူသင့်သည် ဖြစ်ချေသောကြောင့် ၍ပွဲတော်စာကို ညီတော်ရင်းပင် ဆက်လင့်ကစား ရုတ်တရက် သုံးဆောင်တော်မမူသင့်ပါ။ စစ်ဆေးစမ်းသပ်တော်မူရန် သင့်တော်ပါ သေးသည်။ သမ္မာတော်ရှင် မြတ်နောင်တော်”

ထိုအခါ-မျိုးထွတ်တင်သည် ပြင်းထန်စွာ အမျက်ထွက်သော မျက်နှာနှင့် သတိုးနွယ်ကိုကြည့်လျက် ၍သို့ဆိုလေ၏။

“ဟယ်-တောတွင်းသားလူယုတ်မာ၊ ငါဆက်သတဲ့ ပွဲတော်စာကို နင်ဘာကြောင့် ဟန့်တားရသလဲ။ နင်နှင့်အတူ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ယုတ်မာတဲ့သူဟာ လောက၌ ရှိမည်လို့ငါမထင်။ ငါဟာနောင် ဘုရားရဲ့ ညီတော်ရင်း အစစ်ဖြစ်တာကို နင်မသိသလော။ နင် ဘာကြောင့်

ဟန်တားဝံ့သလဲ။ နောင်ကြီးဘုရား ဤတောတွင်းသား လူယုတ်မာ၏ ကောက်တကျစ်ဉာဏ်ဖြင့်၊ ဟန်တားသည်ကို ဂရုပြုတော် မမူဘဲ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ပြေတော်မူစေရန် ဤပွဲတော်စာကို သုံးဆောင် တော် မူပါလော့၊ သောက်ရေတော်ကိုလည်း သောက်တော် မူပါလော့။ ဤသည်တို့ကား ဘုရားညီတော် ရှေးဦးစွာပြုရပါသော ပူဇော်မှုပါတည်း မြတ်နောင်တော်”

သတိုးနွယ်သည်ကား။ တုန်လှုပ်ခြင်းမဲ့သော မျက်နှာနှင့် မျိုးထွတ် တင်ကိုကြည့်၍ ပြီပြင်လေးနက်သောစကားနှင့် ဤသို့ဆို၏။

“အချင်း မင်းသား။ သင်ကား နောင်ဘုရားနှင့် တစ်အူထုံဆင်း ရှေ့နောက်ဆင်းသည့် နောင်ညီအရင်း မှန်ငြားသော်လည်း အသွင်ချင်း မတူ အဆင်ချင်း ခြားနား ယင်းသို့အားကြောင့် အကျင့်ချင်းလည်း များစွာ ကွဲပြားလေဟန် ရှိတော့သည်။ သင်၏ မျက်နှာသည် သားစိမ်းစား ဘီလူး၏ မျက်နှာကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းရက်စက်ပုံရှိသည်။ ခြေလက်အင်္ဂါ တို့သည် စံသတ္တဝါ၏ အင်္ဂါကဲ့သို့ ရုန်းရင်းခတ်တရော် ရှိဘိ၏။ အသို့ လျှင် အသင်မင်းသားသည် သူတော်ကောင်းတို့ ကျင့်အပ်သော အကျင့် ကို ချစ်မြတ်နိုးပါအံ့နည်း၊ သင်၏ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ကာပြုသည့် မကောင်းမှုကို သင်နှင့် သင့်-ရဲရွှေတော်တို့သာ သိသည်ဟု သင်ထင်ပါ သလော။ ပညာရှိတို့၏ မျက်စိ၌ ဖုံးကွယ် လျှို့ဝှက်အပ်ခြင်း မည်သည် မရှိနိုင်။ သင့်ခမည်းတော်သည် နတ်ထီးပြောင်းမည် ပြုသောအခါ သင့်နောင်တော်အား ထီးရိပ်နန်းရံကို လွှဲအပ်ရမည်ဟု မိန့်တော်မူသည်။ ထိုစကားကား မှန်ချေသည်။ သို့သော် သင်တို့လာခြင်းကား နန်းရင်း ဝန်ကြီးသော်လည်းကောင်း၊ မင်းကြီး သက်တော်ရှည်သော် လည်းကောင်း၊ ရွှေတိုက်တော်ဝန်သော်လည်းကောင်း၊ အတွင်းဝန် တစ်ပါးပါးသော် လည်းကောင်း၊ ချီးမြှင့် မြှောက်စားတော် မူထားသည့်

ရာထူးရာခံနှင့် အညီ၊ ဗောင်းနား တောင်းဆင်လျက်။ ဝေါ၊ ယာဉ်၊ ရထား စသည်တို့ဖြင့်ပါဝင်၍ နောင်ဘုရားနှင့် အကျွမ်းဝင်သသူ များမတ် တစ်ပါးပါး-အပါပြုကာ လာရောက်ကြိုဆိုသင့်ပါလျက် မပါဝင်လေရ ကား အသို့လျှင် မှန်ကန်တော်တည့်ပါအံ့နည်း။

အသင်သည် ခမည်းတော် ဘုရားနတ်ရွာပြောင်းကြောင်းကို ကြားသိရ၍ တော်သင့်သော အရပ်တစ်ပါးမှ နောင်ဘုရားမရှိမီ လာ ရောက်လျက် ထီးနန်းကို သိမ်းမြန်းမည်ဟု ကြံရွယ်ခြင်းမှန်ရမည်။ သစ္စာကတိ တည်ကြည်သော မျိုးကြီး၊ မတ်ကြီးတို့သည်ကား မြို့တံခါး ကိုပိတ်လျက် ထီးမွေ့နန်းရှင် မလာမရောက်သေးဟု သင့်အား တံခါး ဖွင့်မပေးဘဲထားရမည်။ ထို့ကြောင့် သင်မင်းသားသည် ယုတ်ညံ့သော ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲဉာဏ်ဖြင့် သင်၏ ပုရောဟိတ်ဆိုသော ဟိုသူ၏ တိုက်တွန်းချက်နှင့်အညီ ပွဲတော်စာတွင် ရူးစေတတ်သော အဆိပ် ကိုသော် လည်းကောင်း၊ သေစေတတ်သော အဆိပ်ကိုသော်လည်း ကောင်း ခတ်လျက် ပွဲတော်စာ ဆက်လာခြင်း မှန်ရမည်။ အလွန် စက်ဆုပ်ဖွယ် ယုတ်မာလှချီတကား။ နောင်ဘုရား-ဤပွဲတော် စာသည် အဆိပ်ဖြင့် ပြီးရမည်။ ဖယ်ရှားရန် ညီတော်သံတော်ဦး တင်ပါ သည်”

ထိုအခါ မျိုးထွတ်တင်သည် ပြင်းထန်လှစွာသော မင်းသားမာန်ဖြင့် ဤသို့ကြမ်းတမ်းစွာ ကြိမ်းမောင်းလာ၏။

“ဟယ်တောသား သူယုတ်မာ၊ ဘာကြောင့် မထီမဲ့မြင်နှင့် ဖော်ကား ညစ်ညမ်းတဲ့ စကားကို တောသားပီပီ ယုတ်ညံ့စွာဆိုရသလဲ၊ ငါဟာ သက်သာပြည်ကြီးကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ အမြဲရှိစေတဲ့ မင်းသား တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းကို နင်သိလျှင် သည်စကားမျိုးကို ဆိုဝံ့မယ်မထင်။ ငါ့သန်လျက်ဓားဟာ အမျိုးလေးပါးကို မရွေးတတ်လို့ နင့်လည်ချောင်း သွေးကို ယခုပင် သောက်စေတော့အံ့၊ ငါကား ရှေးဦးစွာ နင့်ကို အောင်

အပ်ပြီ'

ထိုကဲ့သို့ ကြိမ်းမောင်း၍ မျိုးထွတ်တင်သည် သန်လျက်ဓားကို ဆွဲကိုင်ကာ သတိုးနွယ်ကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

သတိုးနွယ်လည်း ၎င်း၏ စွမ်းရည်ဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်၍ မျိုးထွတ် တင်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေပြီးသော် ကြိုးနှင့် တုပ်နှောင် ထားလေ၏။

ထိုအခါ မင်းသားမျိုးထွတ်တင်၏ နောက်လိုက်နောက်ပါတို့သည် သိုဝှက်ကာယူလာသော လက်နက်တို့ကို စွဲကိုင်လျက် ဖြိုင်ဖြိုင်ထကြ လေရာ သတိုးနွယ်လည်း ၎င်း၏ လက်စွဲတော် တုတ်လှံကို အိမ်မှချွတ်၍ လှံကစားပြီးသော် နှင်မောင်းလေလျှင် လေးကိုမြင်သော ကျီးအ၊ များ ကဲ့သို့ အချို့သည် သောသောအုတ်အုတ်ဖြစ်ကာ ဖယ်ရှားထွက်ပြေး ကြကုန်၏။ အချို့သည်ကား ပြားပြားဝပ်လျက် ဒူးတုပ်ခစားကာ ရှိကြ ကုန်၏။

မျိုးညွန့်ရှိန်သည် ပွဲတော်အုပ်ကိုဖွင့်၍ ဖယ်ရှားထားလိုက်လေရာ ကျီးတစ်ကောင်သည် ဝင်ရောက်ထိုးသုတ်ကာစားသဖြင့် ရုတ်တရက် သေရလေ၏။ ထိုအခါ မျိုးညွန့်ရှိန်သည် ညီတော်အား ဤသို့မိန့်ဆို တော် မူလေ၏။

“ကိုကို၏ညီချစ်၊ ငါကား-မယ်တော်ဖုရား နတ်ရွာသို့လားသည် ကစ၍ ညီအငယ်ရယ်ကြောင့် အလွန်ချစ်ခင်ယုယစွာနှင့် မွေးမြူကြီးပြင်း စေခဲ့ပြီ။ သင်သည် လူလားမြောက်သောအခါ ဟော့ရမ်း၊ သော့သွမ်း ကျော့ကြမ်းသော မင်းချင်းများနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပြီးလျှင် နိုင်ငံတော် တွင် ဆူပူလှုပ်ရှားလေသောကြောင့် ခမည်းတော်ဘုရားက ဖမ်း၍ သံခြေ ချင်းခတ်လျက် ထောင်မှာသွင်းပြီးသော် အကျဉ်းချထားလေရာ ငါသည် =ခမည်းတော် ဘုရားထံ၌ အတန်တန် တောင်းပန် အသနား ခံယူခြင်းဖြင့် သင့်ကို ထောင်မှလွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ကျေးဇူးလျာကိုမျှ မထောက်၊

ညီတော်မောင်ညီတည်း တစ်ယောက်ငယ်ကြောင့် တာတွယ်ညှာတာဖို့ သင့်သော်လည်း ကိုယ့်သွေးပင်စင်လျင် မကောင်းသည်ကို ဖောက်မထုတ်ဘဲ ထားက ကိုယ်တွင်သာ အနာများ မည်ဖြစ်တတ်သည့်အလား ပြည်တွင်းရန် မအေးဘဲ နောင်ဆေးကြီး ကြုံကြိုက်ရမည်ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ညီတော် မောင်မျိုးထွတ်တင်ကို သွားမြဲတိုင်း လမ်းသို့ သွားပါစေတော့ ညီချစ် မောင်သတိုးနွယ်”

သတိုးနွယ်သည်ကား မျိုးထွတ်တင်အတွက် ဤသို့ အသနားခံပြန်လေ၏။

“နောင်တော်-ညီတော် မျိုးထွတ်တင်အတွက် စောဒကပြု၍ သဘာဝတရားသူကြီးထံ၌ အယူခံဝင်ပါရစေ။ လက်ခံတော်မူပါ”

“အင်း-ဆိုဦးလော့ညီတော်”

“မြေကောင်း၌ကျသော မျိုးစေ့ကောင်းသည် ဥတုနှင့်ရေတို့၏ နှောင့်ယှက်ခြင်းနှင့် တွေ့ရစေကာမူ မျိုး၏ရင်းမြစ်က မစွန့်လွှတ်ပါ။ ညီငယ်မျိုးထွတ်တင်မှာ ပဝတ္တိအားဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာနတည်းဟူသော အမိုက်တိုက် အပေါင်းအသင်းတို့ကြောင့် နောင်ဘုရားအား ကြံစည်သည်မှာ တရားကို နှလုံးမသွင်းတတ်သေးသဖြင့် နှလုံးမသွင်းနိုင်သေးသဖြင့် သာမန် သူတို့၏သဘောမှ မလွန်ဆန်သာသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော သူတိုင်းကို ကွပ်မျက်ရမည်ဆိုသော် လောကသည် ဟင်းလင်းအတိ ဖြစ်ဖို့သာ ရှိပါသည်။ လောက၌ လည်း မမှားသောသူ မည်သည် မရှိစကောင်းပါ။ ထိုအမှားသည် ပင်လျှင် ပညာရှိသူတော်ကောင်းတို့အား ကြေးညော် ကင်းအောင် ဆေးကြောသုတ်သင်သည့် ထုံးဆပ်ပြာဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏အမှားကို အမှားဟုသိ၍ ဆက်လက်မမှားခြင်းသည် လူကောင်းတစ်ယောက် မည်ပါသည်။ လောက၌ ချိုမြိန်ဆိမ့်အိသော အရသာ ကောင်းသာလျှင်၊ လူတို့အား

ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေသည်မဟုတ်။ ရုတ်တရက် သေစေသော အဆိပ် ပေါင်းစုသည် လူတို့၏ သေဆေးကို တားမြစ်နိုင်သော လျှာပွတ် ဆေးကောင်း ဖြစ်ရပါသေးသည်။ ညီငယ်သည် စိတ်ဝမ်းကြီး၍ ကြမ်းကြုတ်ဟန်ရှိသော်လည်း ဇာတိ အားဖြင့် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်လျက် ပြည့်ရှင်မင်းဖြစ်ရမည့် လက္ခဏာသွင်ပြင်လည်း ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အချည်းအနှီး မပျက်စီးကောင်းပါ။ လမုပင်တို့၏ ပြွမ်းရာ ပင်လယ်တိမ် မြေများစွာသည်၊ နိုင်ငံတော် တည်ထောင်နိုင်မည့် ယောက်ျားကောင်းကို မျှော်တမ်းလျက် ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် နတ်ထီးပျော် ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့၏ မျက်နှာတော်ကို လေးမြတ်လျက် ညီတော်အား သစ္စာ ပေးပြီးလျှင် ပြည်တော်နှင့်ဝေးရာသို့ နှင်ရုံသာနှင့်သင့်ကြောင်းပါ မြတ်နောင်တော်”

‘အင်း-သဘာဝမျှပါပေ ညီမောင်’

(မျိုးညွန့်ရှိန်သည် သတိုးနွယ်၏အဆိုကို လက်ခံလျက် တိုင်းတော် ပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်ကာလ ညီတော်မျိုးထွတ်တင်အား သစ္စာပေး ပြီးသော် မျိုးရိက္ခာ အလုံအလောက် အမှုထမ်းများနှင့်တကွ အရီးတော် စံရာသက်တို့၏ ပြည်ရွာသို့ ပို့လေသည်)

(အဆိပ်ထည့်ထားသော ပွဲတော်ကြီးကိုလည်း လမ်းခရီးတွင်ပင် ခုနစ်တောင်နက်အောင် တွင်းတူးစေပြီးသော် မြှုပ်ထားနှင့်စေ၍ ဆရာတော်အား ဤသို့လျှင် တမ်းတကာ ကန်တော့လေ၏။)

‘အမြင်တော်ကြီးလှသော မြတ်ဆရာတော်၊ လောက၌ အမျိုးကောင်း ပြဿနာ၊ ညီအစ်ကို ပြဿနာတို့ကို တပည့်မျိုးညွန့်သည် ရှေးဦးစွာ ပြေရပါတော့ပြီ ဘုရား’

မျိုးညွန့်ရှိန်သည် နေပြည်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်ကာလ ထီးမွေ နန်းရပ်ကို လက်မခံသေးဘဲ တစ်နေ့သ၌ ညီတော်သတိုးနွယ်အား ခေါ်၍

ဤသို့လျှင် အကြောင်းအကျိုးနှင့်စပ်သော စကားတို့ကို ဆိုလေ၏။

‘ငါ၏ညီချစ်။ လောက၌ ကျေးဇူးရှင်ကို မပြစ်မှားလေနှင့်၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှား၍ ကျေးစွပ်လေက လူလေ၊ လူယုတ်ခင်ပွန်း ပြုတ်တဲ့။ ခင်ပွန်းကောင်းမဲ့သောသူသည် အတောင်ကျွတ်သော ငှက်ကဲ့သို့ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်တတ်သည် ညီတော်မောင်၊ နောင်ကြီး ဥပမာဆောင် မည်။’

ရှေးအခါက ဇီးကွက်တစ်ကောင်ကို ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင်သည် မိတ်ဆွေပြု၍ ပေါင်းဖော်နေထိုင်၏။ တစ်နေ့သ၌ ပျံလွှားငှက်သည် အစာရှာထွက်အံ့သောငှာ မိတ်ဆွေ ဇီးကွက်ငှက်အား မိမိ၏အသိုက် တွင်း ခေါင်းကိုလွှဲအပ်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ ဇီးကွက်ကား မိတ်ဆွေ ကျေးဇူးကို မမြင်မြော်ဘဲ အရတော်လေစွဟု ပျံလွှားငှက်၏ သားငယ်များ နှင့် ဥများကို စားသောက်ပြီးသော် ပျံလွှားငှက်၏အသိုက် တွင်းခေါင်း တွင် အခိုင်အမာပြုကာနေလေ၏။

ပျံလွှားငှက်သည် အစာရှာရာမှ ပြန်လာလတ်သော် မိမိ၏ တွင်းအပြင်၌ ဥခွံများနှင့် ငှက်ငယ်များ၏ အမွေးအတောင်များကို မြင်ရလေရာ မိတ်ဆွေဇီးကွက်အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာသော စိတ်သည်ဖြစ်လျက် အသိုက်ရှိရာ တွင်းအခေါင်းထဲသို့ ဝင်ရန်ပြုလေ၏။

ဇီးကွက်လည်း တွင်းထဲ၌ခံတပ်ကောင်းကိုရသဖြင့် တွင်းသို့ဝင်ရန် လာသော ပျံလွှားငှက်၏ ဦးခေါင်းကို ဆီးကာဆီးကာ ပေါက်ဆိတ်ခြင်း ပြုလေ၏။

ပျံလွှားငှက်လည်း အဆွေမည်သို့သော အမှုကိုပြုပါသနည်း။ သင်သည် ငါ့သားငယ်များကို စား၍ငါ့ဥများကို ဖောက်သောက် ကုန်ဟန် ရှိချေပြီ။ ငါ၏အသိုက်တွင်းမှ ထွက်ပါလောဟု ဆို၏။ ဇီးကွက်ကလည်း ဟယ်ငှက်မိုက်။ ဤအသိုက်ကား ငါ၏တွင်း ခေါင်းအသိုက်ဖြစ်ချေပြီ။

သင်သည် ယမန်ကပင် ငါ့အားလွဲအပ်ခဲ့၍ ယခု ငါပိုင်ဖြစ်နေချေပြီ။
သင်နှင့်မဆိုင်မလာနှင့်ဟု ဆီးကြိုကာ ရန်ထောင်ပေါက်ဆိတ်ခြင်း
ပြုလေ၏။

ပျံလွှားငှက်သည် မိမိတွင်းခေါင်းသို့ဝင်ရန်အကြိမ်ကြိမ် အားထုတ်
သော်လည်း ဇီးကွက်သည် တွင်းထဲမှခုခံ၍ ဆိတ်ပေါက် သဖြင့်
စီးယိုသော သွေးစီးသွေးပေါက်များနှင့် မိမိ၏တွင်းမှ ခွာပြီးသော်
ဆွေမျိုးပျံလွှားငှက်များထံ သွားရောက်၍ အကြောင်းမျိုးစုံကို
တိုင်ကြားလေ၏။

အဆွေအမျိုးဖြစ်သော ပျံလွှားငှက်အပေါင်းတို့လည်း မိမိတို့
အင်အားနှင့်အညီ မြေစေးများကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ စုရုံးချီဆောင်ကာ
စုံညီယူလာကြ၍ ဇီးကွက်ခုခံနေရာ တွင်းခေါင်းအသိုက်ကို ဝိုင်းဝန်း
ပိတ်ဆို့ကြလေရာ ဇီးကွက်သည် တွင်းထဲမှ ထွက်လာပါက ပျံလွှား
တို့သည် ဆီး၍ထိုးဆိတ် ပေါက်သတ်ကြတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် တွင်းထဲ
ကပင် ခိုအောင်းကာ ရန်ထောင်နေလေ၏။

ဤနည်းဖြင့် ဇီးကွက်တပ်စွဲနေသော တွင်းခေါင်းအသိုက်သည်
ပိတ်ဆို့သွားသောကြောင့် ဇီးကွက်မှာ ထွက်ရာမရဘဲ ထိုတွင်းထဲ တွင်ပင်
အစာရေစာငတ်ပြတ်လျက် အသက်သေဆုံးရလေသတည်း။

ညီတော်မောင်သည် ဒဏ္ဍာရီပုံကို စံထား၍ အသွင်အမူအရာ အကျင့်
ချင်းမတူလျှင် မပေါင်းဖက်သင့် ပေါင်းဖက်လျှင်လည်း ကိုယ်တူပြု၍
ယုံကြည်အားထားကာ မလွဲအပ်သင့်၊ မိတ်ဆွေကိုလည်း မပြစ်မှားရာ။
သူ့ကျေးဇူးကိုလည်း မချေပရာ။ ထိုဒဏ္ဍာရီပုံမှာသည် သင်၌တည်ပါစေ။

တစ်နည်းပုံဆိုဦးမည်။

အခါတစ်ပါး၌ ရွှေပန်းထိမ်သည်တစ်ဦးသည် နန်းတော်မှ သူခိုး
များခိုးယူလာသော ပစ္စည်းများကို လက်ခံမိသဖြင့် ပြည်မှအပ နှင်ထုတ်

ခြင်းဒဏ်ကို ခံရလေသောကြောင့် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားတွင် လှည့်လည်ကာ နေရရှာလေ၏။

ထိုအခါ သထုံပြည်သွားသော သင်္ဘောနှင့် တွေ့လေရာ သင်္ဘော သူကြီးသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ အဖြစ်ကိုသိ၍ မိမိ၏သင်္ဘောနှင့် တင်ပြီးလျှင် သထုံပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ရွှေပန်းထိမ်သည် သည်သထုံပြည်သို့ ရောက်ကာလ မိမိ၏အတတ် နှင့် အသက်မွေးနေထိုင်သဖြင့် ကောင်းစားလာသည်အပြင် ဘုရင် မင်းမြတ်ယုံကြည်သော ရွှေပန်းထိမ်သည်တော် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည် ဤသို့ကြံဆမိ၏။

ငါ့ကိုဆောင်လာခဲ့သော သင်္ဘောသူကြီးသည် ပြည့်ရှင်မင်းနှင့် များစွာအကျွမ်းဝင်၏။ တစ်နေ့နေ့တွင် ငါ့အကြောင်းကို ဘုရင်မင်း မြတ်အထံတော်တွင် သံတော်ဦးတင်သည်ရှိသော် ငါသည်ပျက်စီး ရလတ္တံ့၊ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား နောက်တစ်ကြိမ် သင်္ဘောဆိုက်ရောက်လာလျှင် သင်္ဘောသူကြီးနှင့်တကွ သင်္ဘောသားအားလုံးကို မင်းကြီးထံကုန်းချော၍ ပျက်စီးအောင် ပြုမှသာ ငါ့စည်းစိမ်တည်မည်ဟု ကြံဆမိလေ၏။

ရွှေပန်းထိမ်သည်ကို ကယ်ဆောင်လာခဲ့သော သင်္ဘောသည်လည်း မကြာမီ သထုံပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြန်၏။ ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ် သည်သည်မင်းကြီးအထံတော်သို့ဝင်၍ ဤသို့လျှောက်တင်လေ၏။

အရှင်မင်းကြီး ဤသင်္ဘောသည်ကား ဖောက်ပြန်သောအကျင့် ကို ပြုဟန်လက္ခဏာရှိပါသည်။ သင်္ဘောသူကြီးသည် သုနာပရန္တ တိုင်းကြီးရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ယုံမှတ်ကိုးစားတော်မူသော လက်ရွေးစင် အမှုထမ်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသင်္ဘောပေါ်၌ ပန်းချီတော်၊ လက်သမား တော်တို့ များစွာပါပါသည်။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသင်္ဘောသည် ကုန်စည်ကူးသန်းရောင်းဝယ်နေသည့် သင်္ဘောအစစ်မဟုတ် တန်ရာ။

သူလျှိုပြုနေသော သဘောပင်ဖြစ်တန်ရာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤသဘောပေါ်၌ အရှင်မင်းမြတ်၏ နယ်ပုံတော် ပြည်တော်ပုံ၊ နန်းတော်ပုံ မြို့ရိုးကျုံးမြောင်း၊ သစ်တပ်၊ ခံတပ်တို့၏ ပုံစံသည်တို့ကို ရေးဆွဲထား လျက် ၎င်းတို့၏ ပြည့်ရှင်မင်းထံဆက်သရန် အသင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရကား ထိုသဘောသားများ အားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်မှ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာမည်။

မင်းကြီးလည်း ရွှေပန်းထိမ်သည်၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ယုံကြည် တော်မူ၍ သဘောတွင် ရှာဖွေစေတော်မူရာ ပန်းထိမ်သည် လျှောက်ထား သည့်အတိုင်း တွေ့ရသဖြင့် သဘောသူကြီးနှင့်တကွ သဘောသား အားလုံးကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားလေ၏။

သဘောသူကြီးသည်ကား သူယုတ်မာ၏ အကျိုးကို ဆောင်မိသဖြင့် သူယုတ်မာထံမှဘေးသည် ရောက်ချေပြီဟု နောင်တရလျက် ယူကျုံး မရဖြစ်ရလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော်သည် ရေကစားရာမှ မထင် မရှားသော အကောင်တစ်ကောင် ကိုက်လိုက်သဖြင့် အဆိပ်ဖမ်းလျက် သတိမရဖြစ်နေလေ၍ များစွာသော သမားတော်တို့နှင့် ကုသသော်လည်း မသက်မသာ အဆိပ်မွန်လျက်သာ ရှိနေလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း မြို့ပြင်လေးရပ်၌ ကုစားခြင်းငှာ တတ်စွမ်းနိုင်သော ပညာရှိကြီးများကို မောင်းကြဉ်း၍ လှည့်လည်ရှာဖွေစေရာ ဖမ်းဆီးထားသည့် သဘောသား များမှ သဘောသားတစ်ယောက်သည် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဘုရင်မင်း မြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ သွင်းရလေ၏။

သဘောသားလည်း လူနာ၏ အကဲကိုခတ်၍ ညန်သတ္တဝါ၏ ထိပါးခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အဆိပ်မွန်နေခြင်းကို လျှောက်တင် ပြီးသော်ကုစားရာ မကြာမီ ပျောက်ကင်းချမ်းသာခြင်းကို ရလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သင်္ဘောသားအား ထိုက်တန်သော ဆုကို တောင်းလောဟုအခွင့်ပြု၏။ သင်္ဘောသားလည်း မိမိ၏ သင်္ဘော သူကြီးနှင့်တကွ သင်္ဘောသားအားလုံးပါ သင်္ဘောနှင့်ဒေသတိုင်းပြည် သို့ပြန်ခွင့်ရရန် ဆုတော်ကိုတောင်းလေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည်ကား ပန်းထိမ်တော်၏စကားသည် ဝင်ထားနှင့်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် အတန်တန် ငြင်းဆိုလျက် အခြားတစ်ပါးသောဆုကို တောင်းယူရန် အမိန့်တော် ရှိလေ၏။

ထိုအခါသင်္ဘောသားလည်း ဤသို့သံတော်ဦးတင်လေ၏။ ဘုန်း တော်ကြီးလှသော အရှင်မင်းမြတ်။ ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် အရှင် ပြည်တော်သာသို့ ကူးလူးရောက်ပေါက်နေသည်မှာ အခါအကြိမ် များလှပါပြီ။ မည်သို့မျှမှည့်မစွန်းဘူးပါ။ ယခုကျွန်တော်မျိုးတို့တွေ့ ရသောဘေးသည် ယုတ်မာသူကို ကယ်ဆယ်ချီးမြှင့်မိခြင်းကြောင့် ထိုကယ်ဆယ်ခြင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသော ဘေးရန်ပင်ဖြစ်ဟန်ရှိပါ သည်။ ထိုသူကား အရှင်မင်းကြီးတော်ကောက်ထားသော ပန်းထိမ် သည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းထိမ်သည်သည် သုနာပရန္တတိုင်း၌ မင်း၏ သစ္စာတော်ကို မစောင့်ဘဲ ခိုးသူတို့ကို မင်း၏ဘဏ္ဍာတိုက်တွင် ဝင်ရောက်ခိုးယူပြီးမှ မိမိ၏အတတ်ဖြင့်ဖျက်ဆီး၍ ထုခွဲရောင်းချခြင်း ကိုပြုလျက် စည်းစိမ်ဖြစ်ထွန်းနေပါသည်။

ထိုသို့သော ယုတ်ညံ့စဉ်းလဲမှုကို မင်းချင်းတို့သိ၍ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်လေရာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ကယ်ယူသဖြင့် ဤပြည်တော်သာ သို့ ရောက်လာရပါသည်။ ထိုသူယုတ်သည် သူ၏အကျင့်ယုတ်ကို မစွန့်လွှတ်ရုံမျှမက သူ၏အကြောင်းကို ဖော်ထုတ်မည်စိုးသောကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို မင်းဒဏ်ဖြင့် ပျက်စီးလေရအောင် စဉ်းလဲစဉ်းစား ပြုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နောင်ဤပန်းထိမ်သည်ယုတ်ဖြင့် အရှင်မင်းကြီး

၏ နေပြည်တော်ကို ထိပါးဖို့ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီး၏ ပန်းထိမ်တော်ကိုဆင့်ဆို စစ်ဆေးတော်မူပြီးသော် ကျွန်တော်မျိုးတို့အား ဘေးမဲ့ပေးတော်မူပါဘုရား။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ပန်းထိမ်တော်ကို ခေါ်ယူစစ်ဆေးတော်မူရာ အမှုမှန်အတိုင်း ပေါ်ရသဖြင့် ပန်းထိမ်သည် အား ဘီလူးကျွန်းသို့ နှင်ထုတ်ခြင်းဒဏ်ကိုပြုပြီးလျှင် သင်္ဘောသား တို့အား လွှတ်၍ သင်္ဘောနှင့်အလေးကုန်ပစ္စည်းများဖြင့် ချီးမြှင့်တော်မူ လေသည်။

ညီတော်မောင်၊ ထိုဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ကိုထောက်၍ “သရက်သီးကို ခါးစေနိုင်သော်လည်း၊ ခွေးတောက်ရွက်ကို မချိုစေနိုင်” ဘိသကဲ့သို့ သူယုတ်မာကို မပြုပြင်နိုင်သောကြောင့် သတ္တဝါကိုကြည်ဖြူမေတ္တာ စေတနာနှင့် ကြင်နာသနားကယ်ဆယ် သင့်ငြားသော်လည်း၊ သူယုတ်မာ ကို ကယ်ဆယ်မိက ထိုသူယုတ်မာထံမှပင် ဘေးဒဏ် လာရောက်တတ် ချေသည်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားသော သူသည်လည်း ဘုန်းကြီးသော် လည်း အသက်မရှည်၊ အသက်ရှည်သော်လည်း ဘုန်းမကြီး ဖြစ်တတ်ချေ သည်။

တစ်ပုံဆိုဦးမည်နားထောင်။

ရွှေဂူ၌အောင်း၍နေသော ခြင်္သေ့သည် ရွှေဂူအနီးအပါးရှိ ကျွဲထီး ညီနောင်လေးကောင်တို့ အုပ်ချုပ်ထိန်းသိမ်းနေသော ကျွဲသင်းငါးရာ ကို စားလိုသော်လည်း ၎င်းတို့၏ ညီညွတ်မှုကြောင့် မစားနိုင်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ခြင်္သေ့သည် မြေခွေးတစ်ကောင်ကိုခေါ်၍ ထိုကျွဲထီး ညီနောင်လေးကောင်တို့၏ စည်းလုံးခြင်း၊ ချစ်ခင်ခြင်းတို့ကို ဖျက်ဆီး လော့၊ သင့်အား ဆူနိုးရာရာသော အသားများကို ပေးအံ့ဟု ဆိုပြီးလျှင် လွှတ်လိုက်လေ၏။ မြေခွေးသည် ကျွဲထီးညီနောင်လေးကောင်တို့ထံ သွားရောက် ခစားလေရာ ကျွဲထီးညီနောင်တို့၏ ချစ်ခင်ယုံကြည်ခြင်းကို

မကြာမီ ရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မြေခွေးသည် အစ်ကိုအကြီးဆုံးသော ကျွဲကြီးအား ဤသို့လျှင် စကားဆိုလေ၏။

အရှင်ကျွဲမင်း အရှင်ကား အလွန်တင့်တယ်လှပ၍ ဘုန်းကျက် သရေနှင့်ပြည်စုံပြီးလျှင် ကျွဲမောင်းမတို့၏ အလယ်၌ ရှုမငြီးနိုင်ဖွယ် ရှိပါသည်။ သို့သော် အရှင်၏ ညီတော်တို့ကား ကိုယ်တွင်သန်းကဲ့သို့ အရှင့်ကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်းမရှိပါ။ အစဉ်လိုက်လျက် ခွာရာ တိုင်းကာ ရှိချေပြီ။ အရှင်သတိပြုတော်မူပါလော့။ ညီနောင်သုံးဦးတို့ သည် တစ်ပေါင်းတည်းပြု၍ အရှင့်အား ပုန်စာလတ္တံ့။ ကျွန်ုပ်ကား အရှင့် ကျေးဇူးကို လိုလားပါသဖြင့် လျှောက်ထားရပါသည်။ လောက၌ တောတွင်းက ဆေးက သေဘေးကိုတားသည်။ ကိုယ်တွင်းက သွေးက သေဘေးကိုပွားသည်ဟု ပညာရှိတို့ ဆိုရိုးစကားရှိပါသည်။ အရှင်သည် အရှင့်အကျိုးစီးပွားကို လိုလားတော်မူသောအားဖြင့် အစဉ်သတိပြုတော် မူပါလော့။

မြေခွေးသည် အစ်ကိုကြီးဆုံးထံမှ ဖဲခွာခဲ့၍ ဒုတိယအစ်ကိုထံ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် အရှင်ကျွဲမင်း။ အရှင်ကား နောင်တော်ကြီး ထက်ပင် ခွန်အားကြီး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်လည်း အလွန်လှပတင့်တယ်၏။ ထို့ကြောင့် တိရစ္ဆာန်အပေါင်းတို့သည် အရှင့်အား မင်းမြှောက်လိုကြ ကုန်၏။ သို့ရာတွင် အရှင်၏ နောင်တော်သည်ကား အရှင်၏ လွန်၍ ကောင်းစားခြင်း၌ ဝန်တိုပိတ်ပင် စဉ်းလဲသောအားဖြင့် ညီငယ်များအား သာလျှင် ဦးစားပေးဘိ၏။ ညီငယ်များနှင့်သာ အရာရာ၌ တစ်ပေါင်း တည်းပြုဘိ၏။ သားအပေါင်းတို့သည် အရှင်၏ သတ္တိ ဗျတ္တိနှင့် သဘောထားကြီးမြင့်ဖြူစင်ခြင်းကြောင့် ကြည်ညိုလေးမြတ် ခြင်းကိုသိ၍ နောင်တော်ကြီးသည် ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် ထားဘိ၏။

လောက၌ အားကြီး၍ စဉ်းလဲသောသူသည် အားနည်း၍ တော်
 ဖြောင့်သောသူ၏ အကြီးဆုံးသောရန်သူပေတည်း။ မချီးမြှင့်လိုသော
 ဖခင်သည် သား၏အကြီးဆုံးသော ရန်သူဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ စွမ်းရည်သတ္တိ
 နှင့်ပြည့်စုံသော ညီ၏ရန်သူသည်ကား စဉ်းလဲ၍ ကိုယ်ဖို့ကောင်းကိုသာ
 ရှာသော အစ်ကိုကြီးသာလျှင်ဖြစ်ချေသည်။ အကျွန်ုပ်သည်ကား အရှင်၏
 အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသောအားဖြင့်သာလျှင် အရဲစွန့်၍ တင်လျှောက်
 ရပါသည်။ အချုပ်၌ကား အရှင်သည် ကျရောက်အံ့သော ဘေးရန်ကို
 အစဉ်သတိပြု၍ ကာကွယ်တော်မူပြီးလျှင် အထွတ်အမြတ်သို့ ရောက်
 အောင် ကြိုးစားကြံဆောင်တော်မူစေလိုပါသည်။

မြေခွေးသည် ထိုမှတစ်ဖန် ညီလတ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီးသော် ဤ
 သို့ဆိုပြန်လေ၏။

ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် အတုမဲ့ ညီညွတ်ပြည့်စုံလှသော အရှင်
 သည်ကား မင်းပျိုမင်းလွင်ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ မိန်းမောပျော်ပါး၍
 သာနေခဲ့၏။ အရှင်ကား ဘေးရောက်မှန်းမသိ ရောက်နေချေပြီ၊ အရှင်၏
 နောင်တော်ကြီးသည်ကား ငါ၏ညီများသည် ငါ့ကို တစ်ပေါင်းတည်း
 ပြု၍လုပ်ကြံလတ္တံ့ဟု အောက်မေ့လျက် အရှင်တို့၏ ပျက်စီးရာပျက်စီး
 ကြောင်းကို ကြံစည်နေချေပြီ။ နောင်တော်အလတ်ကလည်း နောင်တော်
 ကြီးသည်ကား မကြာမီ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်၍ ငါသည်နှိမ်နင်းကွပ်မျက်ရန်
 လွယ်ကူချေပြီ။ ညီနှစ်ဦးသာလျှင် အစစ်အားဖြင့် ငါ၌ကြီးစွာသော
 ရန်သူဖြစ်ချေသည်ဟု အောက်မေ့လျက် အရှင်နှစ်ပါးတို့၏ ပျက်စီးရာ
 ပျက်စီးကြောင်းကိုသာ ကြံစည်နေပါသည်။ လောက၌လူတို့၏ ပစ္စည်း
 အိုးအိမ်တို့ကို ကျွမ်းလောင်ပျက်စီးစေသည်ကား လူတို့မသုံးဘဲလျှင်
 မဖြစ်နိုင်သော မီးသည်သာလျှင်ကတည်း။ လူတို့၏လုပ်ခင်း၊ ကိုင်တာ၊
 မြို့ပြရပ်ကွက်တို့ကို ဖျက်သိမ်းသည်မှာလည်း လုပ်ခင်းကိုင်တာမြို့ရွာ၊

ရပ်ကွက်တို့မှိုခိုနေရသော ရေသည်သာလျှင်ကတည်း။ ထို့အတူ အရှင်၏ ပျက်စီးခြင်းသည် အရှင်၏ နောင်တော်ကြီးနှစ်ပါးတို့၌သာလျှင် တည်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အကျိုးကိုလို၍ ဆိုပါသော အကျွန်ုပ်၏ စကားကို အရှင့်သားသည် မမှားအောင် စဉ်းစားလျက် ကိုယ်ရေးကိုယ်ရာ ကောင်းစားမှုအတွက် သတိထားခြင်း ပြုတော်မူရန် အကျိုးဆောင် ဖြစ်သည်အတိုင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားခြင်း ပြုရပါသည်။

မြေခွေးသည် ညီအငယ်ဆုံးထံ၌လည်း ဤသို့လျှင် ကုန်းချော ပြောဆိုပြန်၏။

အရှင်၊ မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် စည်းစိမ်တော် ယစ်မူးနေခြင်း လွန်လွန်းစွာတကား။ အရှင်သည် ညီနောင်လေးဖော်တွင် ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့် အတင့်တယ်ဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံး၊ အားအင်အကြီးဆုံး ဖြစ်ဘိ၏။ ထို့ကြောင့် နောင်တော်များသည် အရှင့်အား မျက်ခြည် မပြတ်ဘဲ အလစ်နှင့်အမှားကို ကြည့်လျက်နေပါသည်။

အကျွန်ုပ်ကား အရှင့်သား၏အကျိုးကို လိုလားသည်အတိုင်း လျှောက်ထားရပါမူ မင်းသားကို ကွပ်မျက်နိုင်သည်ကား အဘမင်း သာလျှင် ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ညီငယ်ကို နှိမ်နင်းချို့ဖွဲ ဖျက်ဆီးသူတို့ ကား မျက်စိတစ်ဖက်နှင့်သာ ကြည့်လျက်ရှိသော နောင်တော်များသာ လျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျရောက်လတ္တံ့သော ဘေးရန်ကို တင်ကြိုကာကွယ်ဖို့ရန် အရှင့်သားမှာ လိုအပ်ပါသည်။ အရှင်သည် ဇာတာစန်းလင်ကြန်အင် လက္ခဏာနှင့်အညီ မုချမင်းဖြစ်ရပါလိမ့် မည်။ သို့ရာတွင် အချိန်အခါကို စောင့်ဆိုင်းနေရချေသော် နောင်တော်များသည် အစဉ်အတိုင်း မင်းပြုကြမည်ဖြစ်၍ သွားမရှိသောအခါမှ ဆီပြန်အမဲ ဟင်းလျာသည် အသို့လျှင် မြိန်ရှက်စေနိုင်ပါအံ့နည်း။

အရှင့်သား လောက၌ ပစ္စည်း၊ ဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်မည်

သည် ဇိမ်ယူနိုင်သော အချိန်အရွယ်ရှိစဉ်အခါ၌ ရရှိပြည့်စုံမှသာ ကောင်းစားခြင်း၏ အရသာသည် မွန်မြတ်နိုင်ဖို့ရှိပါသည်။ အရှင့် အကျိုးစီးပွားကိုလည်း အရှင်သိမြင်ပါလော့။ “ကောင်းစားလိုသော သူသည် ရောက်အံ့သော ဘေးရန်ကို ဖယ်ရှင်းသုတ်သင်တတ်ရမည်။ ကြောက်လျှင်လွဲ ရဲလျှင်မင်းဖြစ်ဆိုသော စကားကိုနားတွင်စွဲရမည်။” မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားအလိုငှာ ရဲရဲကြီးကြံဆောင်ပါတော့လား အရှင်သား။

မြေခွေး၏ ကုန်းချောသောစကားတို့ကြောင့် ကျွဲထီးညီနောင် လေးကောင်တို့သည် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားကြလျက် အရံကျဲပေါင်းငါးရာ တို့၏ ညီညွတ်ခြင်းကိုဖျက်၍ မိမိတို့၏ ကိုယ်စီအသင်းအပင်း စုရုံးကာ ခွဲထွက်ပြီးလျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရန်စောင်ကာရှိကြကုန်၏။ ကျွဲသင်း ငါးရာလည်း အစည်းအရုံးပျက်ပြား၍ တစ်သင်းနှင့်တစ်သင်း ရန်ပြုကာ ရှိကြလေလျှင် ခြင်္သေ့သည် လွယ်လင့်တကူနှင့် ဖမ်းယူ စားသောက်ခွင့်ကို ရလေ၏။ မြေခွေးမှာကား ခြင်္သေ့စားကြွင်းဖြစ်သော အရိုးအရင်း ဝေစုများ ကို ခဲရလေသတည်း။

ညီတော်မောင် ထိုပုံကို ထောက်ဆ၍ လောက၌ ထိုမြေခွေးနှင့် တူသော သူကိုသိတတ်ပါစေ။ “ကုန်းချောခြင်းသည် အလွန်ကြောက် ဖွယ်ရာကောင်းသော အဆိပ်ဖြစ်ချေသည်” “မညီမညွတ်အောင် ပြုလုပ် ခြင်းသည်ကား အဆိုးယုတ်ဆုံးသော ကုန်းချောခြင်း ဖြစ်ချေသည်” တိုင်းပြည်ကို စည်ပင်သာယာ ဝပြော၍ မင်းနှင့်တကွ ပြည်သူတို့ ကောင်းစားခြင်း၌ အရှည်တည်စေလိုသော် သန္နိပါတတရား၊ ခန္တိတရား၊ အကောဓတရား အဝိဟိံသတရား၊ ဒါန၊ ပိယဝါစာအတ္တ စရိယ၊ သမာနတ္ထတာ ဟူသော တရားတို့ကို မင်းတို့မည်သည် မမေ့မလျော့ရာ။ တရားသူကြီး၊ မှူးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့အားလည်း မမေ့စေရာ၊ အမြဲကျင့်သုံးဆောက်တည်အပ်သော တရားဖြစ်သည် ညီတော်မောင်။

တစ်ပုံဆိုဦးမည်....ညီတော်မောင်။

အပေါင်းအသင်း အကျင့်အကြံတူများ၊ မှုခင်းရေးရာ လုပ်ဘော် ဆောင်ဘက်များတို့သည် ဇာတ်တူသူကို မပြစ်မှားနှင့်၊ ပြစ်မှားမိက ဇာတ်တူသားကို စားရာရောက်ချေသည်။

ရှေးသရောအခါ ဟင်္သာကိုးသောင်းတို့သည် ဝေပါလတောင်၌ လိုဏ်ပြုကာ နေကြကုန်၏။ ၎င်းတို့သည် နွေအခါက အစားအစာ တို့ကို ပြည့်စုံစွာ ရှာဖွေဆည်းပူးကြ၍ မိုးအခါ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပျော်ပါး စားသောက်ကာ ရှိကြကုန်၏။ ၎င်းတို့ကို ပင့်ကူကြီးတစ်ကောင်သည် မြင်လတ်သော် စားလိုသဖြင့် လိုဏ်ဝ၌ မိမိ၏ အမျှင်များဖြင့် ကွန်ချာ ရက်ပြီးသော် ပိတ်ဆီးထားလေ၏။ ဟင်္သာတို့သည် မိုးကုန်သောအခါ တစ်ဟုန်တည်း ပျံသန်းထိုးထွက်ကြသဖြင့် ပင့်ကူကြီး၏ အမျှင်များသည် စုတ်ပြတ်ကုန်လေရကား၊ ပင့်ကူကြီး၏ ဆားရန်မှ လွတ်ကင်းချမ်းသာရာ ရကြကုန်၏။

ဤနည်းကဲ့သို့ အခါခါတွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ကြရကုန်၏။ အခါတစ်ပါး ၌ မိုးဥတုရှည်လတ်သဖြင့် ထိုလိုဏ်၌ ဟင်္သာတို့သည် အစားအစာ ကုန်ခန်းလေသော် ကြံရာအထူးကိုမရဘဲ ဟင်္သာအို ကြီးများကို ပေါက်သတ်စားကြကုန်၏။ ဟင်္သာအိုကြီးများ ကုန်၍လည်း မိုးမလင်း မစဲသေးသည်ရှိလတ်သော် ဥများ၊ ဥများကုန်လတ်သော် သားငယ်များ စသည်ဖြင့် မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင် စားသောက်ကြလေရာ ဟင်္သာ ပေါင်းများစွာ ပျက်စီးကြရကုန်၏။

ပင့်ကူကြီးသည်လည်း မိမိ၏ အမြွေးများနှင့် ရှေးကနည်းတူ ထောင်မြဲထောင်ထား၏။ ဤနည်းဖြင့် မိုးစဲပွင့်လင်းသောအခါ ဟင်္သာ တို့သည် ရှေးကကဲ့သို့ တစ်ဟုန်တည်း ပျံသန်းကြရာ ဇာတ်တူသားကို စားမိသဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းလေရကား ပင့်ကူအိမ်ကို မထိုးမဖောက်

နိုင်ဘဲ အမိခံရပြီးသော် ဟင်္သာကုံးသောင်းသည် ပျက်စီးရလေသတည်း။

ထိုဒဏ္ဍာရီ ထုံးစကားကိုထောက်ဆ၍ ညီတော်မောင် တိုင်းနိုင်ငံ တို့မည်သည် ဇာတ်တူသားကို စားခြင်းနှင့် တူသောအပေါင်းအသင်း အကျင့်အကြံတူများ၊ မှုခင်းရေးရာ လုပ်ဖော်ဆောင်ဘက်များတို့ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ကွဲပြားရာကွဲပြားကြောင်း ဖြစ်ရလေအောင် မပြစ်မှားသင့်၊ အမျိုးသားများ ဆုတ်ယုတ်အားနည်းခြင်း ဖြစ်ရလေ အောင် မကျင့်မကြံထိုက် မပြစ်မှားထိုက်ချေ။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း တိုင်းနိုင်ငံ၌ ကျိကျတိုက်တာမြောက်မြားစွာ ထားရှိစေ၍ စားရေးရိက္ခာ များကို ပြည့်စုံကုံလုံအောင် သိုလှောင်ထားလျက် သုံးနှစ်လည်မှ ထိုအစာ ကို စားသင့်သည့်အတိုင်း သုံးနှစ်တာအတွက် အစားရိက္ခာ ပြည့်စုံကုံလုံ စေရမည် ညီတော်မောင်။

ညီတော်မောင်။ လောကသည် အလွန်ဆန်းပြားသည်။ လောက အကြောင်းကို ကောင်းစွာနားလည်မှ လောကကို အုပ်စိုးနိုင်သည်။ အခါ ခပ်သိမ်း ပဝတ္တိကိုထက် ဇာတိကို ကြည့်မြင်သိရှိရာသည်။ တစ်ဒင်္ဂါကိုသာ မမြင်ဘဲ အရှည်အမြဲကိုလည်း ထင်ရမြင်ရမည်။ ခွေးမြီးကောက်ကို ကျည်တောက်စွပ်သော်လည်း ခဏသာဖြောင့်၍ ကောက်မြဲသဘောမှ မလွန်ချေ။ လောက၌ သူယုတ်တို့သဘောသည် ထိုနည်းလည်းကောင်း ပင်ဖြစ်ချေသည်။ တစ်ပုံဆိုဦးမည်နားထောင်။

မောရိယပြည်တောအုပ်၌ လှည့်လည်ကျက်စားနေသော မုဆိုး ကြီးတစ်ယောက်သည်ရှိ၏။ ထိုမုဆိုးကြီးသည် ရသေ့တစ်ပါး၏ တရားကိုနာရ၍ ရသေ့အဝတ်ကိုဝတ်ပြီးလျှင် တောအုပ်၌လှည့်လည် ကာ နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထိုရသေ့သည်သစ်သီးအလိုငှာ တောအုပ်သို့ဝင်လေ ရာ လှည်းဘီးခန့်ပမာဏရှိသော ပင့်ကူကြီး၏ ပင့်ကူအိမ်၌ ကိန္နရာမ

လေးဦး မိနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိန္နရာမတို့လည်း သနားဖွယ် သော အသံနှင့်ကယ်ပါ။ ယူပါတစာစာနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ငိုကြွေးကြ ကုန်၏။

ရသေ့သည် ကိန္နရာမတို့၏ အပေါ်၌ သနားစိတ်ပြင်းထန်စွာ ကျရောက်၍ ပင့်ကူကြီးကို တောင်ရှေးနှင့် ရိုက်သတ်ပြီးသော် ကိန္နရာမ တစ်ဦးကို ပင့်ကူအိမ်မှဖြုတ်လျက် ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘောအတိုင်း မိုက်မဲသော စိတ်ယုတ်မာကိုမနှိမ်နင်းဘဲ ပျော်မွေ့ခြင်းကို ပြုလေ၏။ ထိုအခါ ကိန္နရီသည်....ဟယ် အကျင့်ယုတ် ငါဟာပင့်ကူရဲ့ အစား ကိုခံရခြင်းထက် ဆိုးညစ်တဲ့အဖြစ်ကို တွေ့ရပြီတကားဟူ ဆဲဆိုကာ မုဆိုးရသေ့ပျက်၏ လက်မှလွတ်လျှင် လွတ်ချင်းပင် ထွက်ပြေးလေ၏။

ရသေ့လည်းတစ်ဖန် ကိန္နရာမတစ်ဦးကို ရှေးနည်းအတူ ဗလက္ကာရ ဖြင့် ပြုကျင့်ကျူးလွန် ဖောက်ပြန်ပြီးသော် လွတ်လေ၏။ ထိုအခါ ကိန္နရာမလည်း ဟယ်....ယုတ်မာလှတဲ့ ရသေ့ညစ်၊ သူတော်ကောင်း တို့ရဲ့ အရေတော်ဖြစ်တဲ့ အရဟတ္တဗဇ သင်္ကန်းတော်ကို ကျော့ကွင်းပြုကာ သင်ဟာ လှည့်လည်နေလေပြီတကား၊ ငါတို့ဟာ သင့်ကို သူတော် ကောင်းထင်မှတ်လို့ ကယ်ပါဟု တောင်းပန်မိကြပြီ။ ငါဟာ ပင့်ကူအစား ကိုခံရခြင်းထက် လောကမှာ အရှုံးကြီးကြီးစွာ ရှုံးပြီးနစ်နာရလေပြီ တကားဟူ ဆဲဆိုကာ ထွက်ပြေးလေ၏။ ထို့နောက် ကိန္နရာနှစ်ဦးသည် လည်း ရှေးကိန္နရီများနည်းတူ ဆင်းရဲတွေ့ကြရပြီးလျှင် ထွက်ပြေးကြ ရလေသည်။

ထို့ကြောင့်ညီတော်မောင်။ အရေခြုံများကို သတိပြုလေ။ သူမိုက် သူယုတ်တို့သည် အမြဲအရေခြုံလေ့ရှိသည်၊ သူယုတ်မာ၏ ကယ်ဆယ်၊ ကူညီခြင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံးသော ဘေးကြီးပင် ဖြစ်၍၊ သူတစ်ဦး၏ ဇာတိကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်း၍ သူယုတ်မာကို ဓေးစွာ

ရှောင်ကြဉ်အပ်ချေသည်။ မလွဲမကင်းသာ၍ ဆက်ဆံရလျှင်လည်း အတွင်းအပနှစ်ဝအားဖြင့် မယုံကြည်ဘဲ ၎င်းနှင့်လျော်ရုံကို သိပြီးလျှင် လျော်သည်ထက် ပိုမိုမြောက်စားမိမည်ကို သတိပြုရာချေသည်။

တစ်ပုံဆိုဦးမည် ညီတော်မောင်။

တစ်ရံရောအခါ မင်းသားတစ်ပါးသည် ခမည်းတော်၏ အလိုကို ဖြည့်ဆည်းလိုသဖြင့် ပညာရှိငမဲကျွန်ကို ရှာရန်သွားလေရာ နောက်ပါ သင်းပင်းခြွေရုံတို့နှင့် ကွဲကွာ၍ တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားလေ ၏။

မင်းသားသည် ထိုတောထဲ၌ မျက်စိလည်နေသည်တွင် ဝံသူတော်မ နှင့်တွေ့၏။ ဝံသူတော်မသည် မိမိ၏ အသိုက်သို့ခေါ်ဆောင် ၍အချိန် မလှသောအခါ အသိုက်ရှိရာ သစ်ပင်မြင့်ထဲသို့ ကျောပိုးလျက် တင်ဆောင်ကာထားလေ၏။

ဝံသူတော်မလည်း မင်းသားအား မြန်နိုးရာရာသော သစ်သီး သစ်ဥ သစ်ဖုတို့အပြင် မင်းသားသဘော ကျေနပ်အောင် ထောက်ပံ့ လိုက်လျော ခြင်းကို သဘာဝအလျောက်ပြုလေ၏။

ညဉ့်ကား ဝံမသည် မင်းသားအား အိပ်လော့၊ ကျွန်ုပ်စောင့်နေ မည်၊ ညဝက်သို့ရောက်မှ သင်ထ၍ ကျွန်ုပ်အားစောင့်လော့ဟု အမူအရာ အား ဖြင့် ဆိုပြီးလျှင် မင်းသားကို အရင်အိပ်စေ၏။

ထိုကဲ့သို့ဝတ်ပြု၍ တစ်နေ့သောည၌ မင်းသားအိပ်ပျော်ချိန် တန် သောအခါ ကျားငစဉ်းလဲမသည် လာရောက်၍ အရှင်မ သင်၏ အသိုက် တွင် လူသားရှိဟန် လက္ခဏာရှိပေသည်။ သင်၏ သစ်ပင်ရင်း၌ လူသား ခြေရာထင်၍ ညဉ့်ဦးယံမှ လူသံကို ကျွန်ုပ်ကြားမိပါသည်။ လူမည်သည် ကို မကယ်စကောင်းပါ၊ တွန်းချလိုက်ပါလော ဟုဆို၏။

ဝံမလည်း ဟယ် ကျားငစဉ်းလဲမ။ သင်၏စဉ်းလဲညဏ်ဖြင့် ငါ့ကို

လာရောက်၍ မလှည့်ဖြားနှင့် သွားလိုရာသို့သာ သွားပါလေဟု
မောင်းနှင်လေ၏။

ကျားငစဉ်လဲမလည်း ဤသို့ဆို၏။

အရှင်မ။ သင်ကား ပညာရှိလျက်သတိပြုခဲ့၍ မှားယွင်းလေပြီ။
သင်၏ အသက်သည် ရန်သူ့လက်သို့ ရောက်လုဆဲ ဖြစ်ချေပြီ။ ခြေနှစ်
ချောင်း သတ္တဝါတွင် ပါဝင်သော လူတို့သည် အလွန်ကြမ်းတမ်း
ခက်ထန်သောစိတ်ရှိ၍ ကျေးဇူးတရားကို မသိတတ်ချေ။ ထိုလူတို့
မည်သည်တွင် မင်းမျိုးမင်းနွယ်၊ ငါမင်း၊ ငါမင်းသား ငါအစိုးတရ
ဆိုသော သူမည်သည်၊ ငါတို့ကား သခင်ဟု အောက်မေ့၍ လွန်သောမာန
ဖြင့် သူတစ်ထူး၏ကျေးဇူးကို ခစားသော ပဏ္ဏာလက်ဆောင်ဟု
အောက်မေ့လျက် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ ထောက်ထားညှာတာ ကြင်နာသင့်
သော တရားတို့ကို မသိတတ်ကုန်။ အဘယ်ကြောင့် အရှင်မသည်
သေမင်းကို မြှောက်စားလျက် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း နေဘိသနည်း။

ကျွန်ုပ်၊ မယ်တော်မနုစာရီ သင်ပြသောပုံကိုဆိုမည် နားထောင်။

အခါတစ်ပါး၌ သလ္လာဝတီမြစ်ရေကြီးမြင့်လာရာတွင် မင်းသား၊ မြွေ၊
ကျား၊ မျောက်တို့သည် ထင်းတုံးတစ်တုံးကို တွယ်လျက် မျောပါလာကြ
ကုန်၏။ ထိုအခါ ရသေ့တစ်ပါးသည် ရေမှမျောက်၊ ကျား၊ မြွေ၊
မင်းသားတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဆယ်ယူပြီးသော် မီးဖိုပေးခြင်းဖြင့်
သက်သာရာရစေလေ၏။

မင်းသား၊ မြွေ၊ ကျား၊ မျောက်တို့သည် အသက်ဘေးမှချမ်းသာ
ရာ ရကြသည်ရှိသော် ရှင်ရသေ့ကို ကန်တော့ကြ၍ အရှင်၏ကျေးဇူး
ကိုမမေ့ပါ။ ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ၊ အကျွန်ုပ်တို့၏အရပ်သို့ ဆက်ဆက်
ကြွတော်မူခဲ့ပါဟု အသီးသီးမှာထားပြီးလျှင် ပြန်ကြကုန်၏။

အခါတစ်ပါး၌ ရှင်ရသေ့သည် ချဉ်ဆားအလိုငှာ မြို့သို့သွားလေရာ

ယခင်က ၎င်းကယ်ဆယ်ဖူးသော မင်းသားသည် မင်းဖြစ်နေ၍ တိုင်းခန်း
လှည့်လာသည်နှင့် တွေ့ရလေ၏။ မင်းလည်းသည်ရသေ့ပျက်သည်
ကား ငါ့ကိုရေထဲက နောက်မှဆယ်သည်ဟု အငြိုးထား၊ အပြစ် ပြုလျက်၊
ဤရသေ့ကား ရသေ့ပျက်တည်း၊ ဖမ်းကြလော့။ ဒဏ်တစ်ရာခတ်၍
ငါ့ပြည်မှနှင်ထုတ်လော့ဟု မင်း၏အမိန့်အာဏာကို ထုတ်လေ၏။
မင်းချင်းတို့လည်း မင်း၏အမိန့်အတိုင်း ဒဏ်ခတ်၍ ထုတ်ဆောင်သွား
လေ၏။

ရသေ့လည်း အိုလောက။ ကျေးဇူးရှိသူကိုမှသာ ကျေးစွပ်နိုင်သည်။
သူယုတ်တို့အား ကျေးဇူးပြုခြင်းကို သတိပြုလော့။ တိရစ္ဆာန်ကို ကယ်မိ
သဖြင့် ကျေးဇူးအထူး မပြုငြားသော်လည်း လူဆိုသော သူယုတ်မာကို
ကယ်ဆယ်မိချေသော်၊ ဝါ-စောင့်ရှောက်မိချေသော် ထိုသူယုတ်ထံမှ ဘေး
သည် ရောက်လာမြဲ အစဉ်ပေတည်း။ သူတော်ကောင်းကိုပြစ်မှားမိသဖြင့်
ထိုသူတော်ကောင်းမှ ဘေးရန်သည် မပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း
သူယုတ်မာကို ကျေးဇူးပြုမိငြားသော်ကား ထိုကျေးဇူးကြောင့်ပင်လျှင်
ဘေးဥပဒ်တွေ့ရလေသည်ဟု ရေရွတ်ကာ မင်းချင်းတို့၏ နောက်သို့
လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ထိုအသံကို ဥယျာဉ်တစ်ခုမှ မျောက်သည် ကြားလေလျှင် ရှင်ရသေ့
ထံ မျက်ရည်စီးယိုနှင့် လာရောက်ဦးတိုက်ပြီးမှ အရှင်မြတ် နှစ်သိမ့်တော်
မူပါလော့။ မကြာမီသူယုတ်၏ဘေးမှ လွတ်ရပါလတ္တံ့ဟု ဆိုပြီးသော်
ကျားရှိရာသို့သွားရောက်၍ အကြောင်းကို ပြန်ကြား ပြောဆိုလေ၏။
ကျားလည်း လျင်မြန်စွာလာရောက်၍ အာဏာသားတို့ကို ကိုက်သတ်
မည့်အဟန်နှင့်ဟိန်း တစ်ကြိမ်မောင်းလေလျှင် အာဏာသားတို့သည်
ရှင်ရသေ့ကို လွှတ်၍ ထွက်ပြေးကြကုန်၏။

မြွေသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်ရာ အရပ်သို့

လာရောက်ပြီးသော် အကြောင်းမျိုးစုံကို စုံစမ်းသိရှိရကာလ မိမိ၏ အမျိုး
အနွယ် အပေါင်းအဖော်တို့ကို စုရုံးခေါ်ငင်၍ နန်းတော်သို့ ဝင်ရောက်
ဖျက်ဆီးခြင်းပြုသဖြင့် ထိုဆိုးညစ်သောမင်းသည် ပျက်စီးရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အရှင်မ၊ လူသားကို ကယ်ဆယ်ထားခြင်းသည်
ဘေးဥပဒ်ဖြစ်သော မီးကိုမွှေးသည်နှင့် တူလေသောကြောင့် အသိုက်
တွင်းမှ တွန်းချပါလော့။

ဝံသူတော်မလည်း ရှင်မ ငါလည်းမယ်တော် မနုစာရီ၏ တပည့်
ပင်ဖြစ်၍ သင့်လိုပင် ဒဏ္ဍာရီပုံပေါင်းထောင်သောင်းကို တတ်ပါသည်။
ကလေးမဟုတ်၍ သင့်ဒဏ္ဍာရီကို ငါမကြားလို၊ သင်ပြန်လောဟု
ခြိမ်းခြောက်ပြီးသော် နှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ညသန်းခေါင်ယံ အချိန်သို့ ရောက်လတ်သော် မင်းသားသည်
နိုးလတ်၍ ဝံသူတော်မလည်း ကိုယ်လက်အမှုအရာဖြင့် အချင်း မင်းသား၊
ငါကား အိပ်ဦးမည်။ သင်သည် ငါ့ကိုစောင့်ပါလော့။ သင်စောင့်နေစဉ်
အခါ ကျားငစဉ်းလဲမသည် လာရောက်၍သင့်ကို ဖြားယောင်းပေလတ္တံ့။
သင်သည်စိတ်ကို မပြောင်းမလဲဘဲ တည်တံ့ပါစေ။ သင်စိတ်ဖောက်
ပြန်ခဲ့သည် ရှိသော်၊ ငါသည် ကျားမ၏လက်တွင် ရှေးဦးစွာ ပျက်စီးရပြီး
နောက် သင်လည်းပျက်စီးရပေလိမ့်မည်။ သင်သည် သင့်အကျိုးနှင့်
ငါ့အကျိုးကို မျှော်၍ သင်၏စိတ်ကို ခိုင်မြဲတည်ကြည်ပါစေဟု မှာထားပြီး
သော် အိပ်လေ၏။

ကျားငစဉ်းလဲမလည်း ဝံသူတော်မ အိပ်ပျော်ချိန်သို့ ရောက်သော
အခါ။ ရသေ့ပျက်တစ်ဦးကို အဖော်ပြုကာ လာရောက်ပြန်၏။

ကျားမကား ရှေးဦးစွာ ကျား၏သဘာဝဖြင့် အသံကိုတစ်တောလုံး
ပဲ့တင်ထပ်စေပြီးမှ မိမိ၏ အဆိုစကားဟန်ဖြင့် ရသေ့ပျက်ကို ဤသို့လျှင်
စကားဆိုစေလေ၏။

ယနေ့ညအဖို့၌ ငါဟာဘယ်လို ဇီဝိတဒါနကို ပြုရပါမလဲ။ မည်သူ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရပါမည်နည်း။ သည်ဝံယုတ်မ၏ အသိုက်တွင်း၌ လူ့သားရှိနေလေဟန်တကား။ သစ်ပင်အောက်၌ လူ့ခြေရာဟာ အဝင်သာရှိပြီး အထွက်မရှိလို့၊ သည်ကောင်မဟာ ဘယ်လိုလူအား သူ့ကာမဂုဏ်ကို ဗန်းပြကာ ဖြားယောင်းပြီး ခေါ်လာပြန်ပါလိမ့်မလဲ။ မကြာမီကပင် ငါမတွေ့လိုက်ရလို့ မင်းသားတစ်ဦးဟာ သည်ဝံညစ်မရဲ့ ဘေးနှင့် ပျက်စီးရချေပြီ။ ငါဟာ သည်တောတောင်၌ သည်ဝံညစ်မ ကြောင့် စိတ်ပျက်လှပါပေါ့။ သစ်ပင်ပေါ်၌ လူသားရှိသလော။

မင်းသားကား လူ့စကားကိုပီသစွာ ဆိုတတ်သော ဤကျားသည် သာမညာကျားမဟုတ်တန်ရာ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် သူတော်ကောင်း တို့ သွန်သင်ထားသော ကျားသူတော်ကောင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု စဉ်းစားလျက်ရှိပါ၏ ဟုဖြေဆိုလေ၏။

သင့်အားငါသနားလှပါတယ်။ သင်ဟာ ယောက်ျားအသံဖြစ်လို့ ယောက်ျား ဖြစ်တန်ရာ၏။ ယောက်ျားတို့တွင်လည်း မင်းသားမင်းသွေး ဖြစ်တန်ရာ၏။ သင်ဟာ ကံကောင်းထောက်မလို့သာ ငါနှင့်အခန့်သင့် တွေ့ရပေတယ်။ သည်ကောင်မဟာ ယောက်ျားများနှင့် အားရအောင် မွေ့လျော်ပြီးမှ သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲ စားသောက်တာဟာ များခဲ့လှပြီ။ ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ရတဲ့သူ အနည်းငယ်သာ အသက်ချမ်းသာရာရကြရှာ ပေတယ်။ သင်လဲကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကိုနားမထောင်ရင် နံနက်မိုးသောက်က သည်ဝံညစ်မရဲ့ နတ်သုဒ္ဓါဖြစ်ရပေလတ္တံ့၊ သင့်အသက်ကို သင်ချစ်ခဲ့ပါ ရင် သည်ဝံယုတ်မာကို အသိုက်တွင်းမှ တွန်းချလော့။

ထိုအခါ မင်းသားသည် ထိုစကားရပ်များကို စဉ်းစားကာ တစ်ဝက် ပါ မှားလာသော်လည်း ကျေးဇူးရှင် ဝံမမှာထားချက်ကို သတိရ၍ ဤသို့လျှင် ချေပပြောဆိုလေ၏။

ဟယ်-ကျားယုတ်မ။ ငါ့ကိုလာပြီး မလှည့်ဖြားနှင့် ငါဟာ သာမညသူမဟုတ်။ သက်သာပြည့်ရှင် ဘုရင်ရွှေမှောက်မင်းကြီးရဲ့ ထီးမွေ၊ နန်းမွေခံ မင်းသားဖြစ်တယ်။ ဟယ်သူယုတ်မဝံ့တို့မည်သည် အသားကိုစားသလော။ သင်သာလျှင် စဉ်းလဲဉာဏ်ဖြင့် ဝံသားစားပြီး နောက် ငါ့အသားကို အဆစ်ထည့်ပေလတ္တံ့ သင်သာလျှင် မျိုးရိုးဇာတိ အားဖြင့် သူတစ်ပါး၏ အသက်နှင့် ကိုယ့်အသက်ကို ပြည့်တင်း စေတဲ့ အမျိုးဖြစ်လို့ ဤနေရာမှဖဲပါလော့။

လူတို့တွင် အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကာမ ဘောဂီစည်းစိမ်ရှင် မင်းသား။ ငါဟာ ဘယ်လိုကျားဖြစ်ကြောင်းကို သင့်အား မပြောရ သေး။ ငါတို့ကျားမျိုးဟာ သင်ဆိုတဲ့အတိုင်း မှန်ပါတယ်။ သို့သော် ငါတစ်မူကား လောကီအဘိဉာဉ်ဈာန်ရှင် မယ်တော်ကြီး မနုစာရီထံမှာ သုံးနှစ်သုံးဝါ တပည့်လျာအဖြစ်နှင့် တရားနာခဲ့ရလို့ သူတော်ကောင်း အစစ်ဖြစ်နေတာကို သင်မသိလို့သာ အထင်မှား အမြင်မှား ဆိုတာကို သူတော်ကောင်းပီပီ ငါသည်းခံပါတယ်။

သင့်ကို သနားလှသဖြင့် ငါပုံစကားဆိုမည် နားထောင်။

ယောနတိုင်း တက္ကသိုလ်ပြည်ကြီးမှ ပြန်လာသော မိတ်ဆွေသုံး ဦးတို့သည် လမ်းခရီး၌ပျင်းလှသဖြင့် တစ်ဦးသော အတတ်ရှင်သည် သစ်သားခြောက်တစ်တုံးကို ဝံရုပ်ထုလုပ်လေ၏။ တစ်ဦးမူကား အသက် သွင်းပေးလေ၏။ ထိုအခါ သစ်သားဝံရုပ်သည် ဝံအစစ်ဖြစ်လာ၍ အတတ်ရှင်သုံးဦးကို ကိုက်သတ်သဖြင့် အတတ်ပညာသည် သုံးဦး တို့သည် လမ်းခရီးတွင် အသက်ဆုံးရှုံး ကြရလေသည်။

ထို့ကြောင့် “ကိုယ့်အတတ်နှင့် ကိုယ်ကို စူးနုတ်လို့ ရနိုင်ဘူး” ဟူသော စကားပုံကို သင်မင်းသား ဘာကြောင့် သတိမပြုမိပါသလဲ။

သည်ပုံကို ထောက်ချင့်၍ သစ်သားမှ ဖြစ်သော ဝံပင်လျှင်

သည်မျှလောက် ဆိုးပါလျက်၊ ဝံအစစ်သော်ကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။ “အသားကို မြည်းဖူးသော ဗြဟ္မဏသည် နွားကို မြင်တိုင်း လျှာယားဘိသလို” ဤဝံညစ်မလည်း အတူဖြစ်နေသဖြင့် ဝံတို့မည်သည် သနားကြင်နာမဲ့၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်းလွန်၏။ တောတိရစ္ဆာန်တို့တွင် ခက်ထန်၊ ကြမ်းတမ်း၊ အရက်စက်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် တောသားတိုင်းဝံကို ကြောက်ရ၏။ သည်ဝံညစ်မနှင့် သင်တွေ့ရခြင်း သည် သင်ကံဆိုးမိုးမှောင် ဖြစ်လေရှာတော့တကား။ ကျွန်ုပ်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး သင်းကိုတွန်းလော့ အသင်မင်းသား”

မင်းသားလည်း ကျား၏အဆိုဖြင့်ဆိုသော ရသေ့ပျက်၏ စကား တို့ကို ယုံမှားခြင်းဖြစ်လာ၍ အိပ်မောကျနေသော ဝံမကို အသိုက်တွင်းမှ တွန်းချလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝံမသည် ဝါးရုံပင်ကြားသို့ကျ၍ သတိကိုဖြစ်စေပြီးမှ ဟယ်သူယုတ်မာများ။ ငါသို့သော သူတော်စင်ကို အဘယ်မည်သော သူယုတ်တို့သည် အောင်နိုင်မည်နည်း။ လောက၌ နတ်ကောင်း နတ်မြတ် များသည် လောကကိုလျစ်လျူမရှုကြကုန်ဟု ဆိုပြီးသော် အသိုက်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေ၏။ ကျားနှင့် ရသေ့ပျက်လည်း ပြေးကြလေ၏။

ဝံမကားမင်းသားကို ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော မျက်နှာဖြင့် ဤသို့စကားဆို၏။

‘အချင်းလူသား သင်ကားသစ္စာမရှိ၊ ကတိမတည်။ ကျေးဇူးကို မသိတတ်။ မြော်မြင်တတ်သော ဉာဏ်ပညာမရှိ။ တွင်းဆုံးကျ မိုက်မဲ လျက် အလွန်ယုတ်ညံ့ဘိ၏။ သင်၏အသက်သည် တည်နေ သင့်သေး သလော’

မင်းသားလည်း အလွန်ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်၍ ခက်တရော်သော ကိုယ်ရှိလျက် ဝံမကို တောင်းပန်အသနားခံကာ သူညံ့တို့၏ သဘော

အတိုင်း ပြုနေလေ၏။

ဝံမလည်း ဤသို့လျှင် မြင့်မြတ်သောစကားကို ဆို၏။

အချင်းလူသား ငါသည် မြင့်မြတ်မှုကို လိုလား၊ တောင့်တ နေသည် အတိုင်း သင်၏ပြစ်မှုကို သည်းခံပါသည်။ နောင်ကိုလည်း ငါသည် တိုး၍ သည်းခံရရန် သင့်လိုလူမျိုးကို တွေ့ပါရစေ။ အခါ ခပ်သိမ်း၌ ဟုတ်လျှင်ခံရမည်ဖြစ်၍ မဟုတ်သည်ကို သည်းခံခြင်းသည်လည်း ကောင်း၊ မနိုင်၍ သည်းခံခြင်းထက် နိုင်နင်းပါလျက် သည်းခံခြင်း သည်လည်းကောင်း၊ လူလိမ္မာကိုထက် လူမိုက်၏ညစ်ညမ်းခြင်းကို သည်းခံခြင်းသည်လည်းကောင်း မြင့်မြတ်၏ဟု ငါသိပါသည်။ ငါသည် သင့်အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါသည်။

မိုးသောက်သောအခါ ဝံသူတော်မသည် လူတို့သွားရာ လမ်းခရီး တို့တိုင်အောင် မင်းသားကို လိုက်ပို့လေ၏။ မင်းသားသည် ဝံသူ တော်မကျောခိုင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သ-သေ-နိ-ယာ-မ ဟူသော စကားကိုဆိုလျက် တိုင်းပြည်သို့ ရောက်သွားပြီးသော် ရူးသွပ်သော ဝေဒနာကို စွဲကပ်ရလေသတည်း။

(ပုံဝတ္ထုပေါင်းများစွာ ပါရှိနေသည်ကို ဝတ္ထုလေးမည်ဖြစ်၍ ချန်ထား ခဲ့ပါသည်။ အကျယ်ကို ဦးဘိုးသင်းတည်းဖြတ် စီစဉ်ရေး သားထားသော ငမဲကျွန်ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွင် ဖတ်ပါလေ။)

‘ညီတော် သတိုးနွယ်။ သည်ပုံကို ထောက်ဆ၍ လူစဉ်းလဲ၊ သူယုတ်၊ သူယုတ်မာ၊ လှီးစားဖြတ်စား ပြုသသူ၊ ခေါင်းပုံဖြတ်လို သောသူ၊ ကျောလိုသော၊ လိမ်လည်ကောက်ကျစ်သောသူ၊ ကိုယ့်ဖို့ ကောင်းနှင့် ကိုယ်ကသာ အသာလိုသောသူတို့သည် အလွန်စကား တတ်သည်။ ဥပမာထုံးပုံတို့နှင့် သူတစ်ပါး ယုံကြည်အောင်၊ ယုတ္တိပါ ပါစကားဆိုတတ်သည်။ ဟုတ်လိမ့်နိုးထင်မှတ်လာအောင်၊ အကြောင်း

အကျိုးဆိုက်ရောက်အောင် စကားပြောတတ်သည်။ ထိုအခါ ခွေး
တောက်၊ တမာတို့သည် သဘာဝကိုဖောက်ပြန်၍ ဘယ်တော့မှ မချီနိုင်ဘိ
သကဲ့သို့ ထိုသူတို့၏ သဘောသည်လည်း ဖြစ်ချေသောကြောင့်
ငှင်း၏စကားကိုမည်သည့်အခါမျှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယုံမှားလေနှင့်။

ညီတော်မောင် သူ၏အကျင့်မကောင်းဘဲနှင့် ဝါသူတွင် ချီးမွမ်း
ရလောက်အောင် အကျင့်ကောင်း အကျင့်မွန်မရှိဘဲနှင့် သူတစ်ထူး၏
မကောင်းကြောင်းကို လာရောက်ပြောဆိုသော သူအားဘယ်အခါမှ
ထိုသူနှင့်ဆက်ဆံနှင်းရင်းခြင်း မပြုပါလေနှင့်။

လောက၌ကောင်းစားလိုသော သူတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
မာနတရားတို့ကို သည်းခံနိုင်သရွေ့ သည်းခံရ၏။ သူတစ်ပါး၏
မကောင်းမှုကို သည်းခံခြင်းထက် မိမိ၏မကောင်းပြုလိုသော၊ သူ
တစ်ပါးအား နစ်နာထိခိုက် ပျက်စီးစေလိုသောစိတ်ကို ချုပ်တည်းနိုင်
သမျှချုပ်တည်း၍ ကျရောက်တွေ့ကြုံလာသမျှသော ဆင်းရဲမှုနှင့်
ဆန့်ကျင်မှုတို့ကို သည်းခံနိုင်သမျှ သည်းခံရ၏။ မိမိ၏ မကောင်း
သော အလိုကို ချုပ်တည်းခြင်းမရှိသောသူ၊ တွေ့ကြုံသောဆန့်ကျင်
မှုတို့ကို သည်းခံခြင်း မရှိသောသူတို့သည် သူတစ်ပါးအပေါ်၌ အပြစ်
ပြုရန် မိမိအား တုပဘက်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရန် အားပေးမှုကိုပြုသကဲ့သို့
ဖြစ်ချေသည်ပြင် မိမိ၏ရှုံးနိမ့်ခြင်းနှင့် ဆင်းရဲခြင်းတို့ကို လမ်းဖွင့်ပေး
သကဲ့သို့ ဖြစ်ချေသည်။ အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသော ယောက်ျားသည်
အမှိုက်သရိုက်များကို ဖယ်ရှားအုတ်သင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူတစ်ပါး
၏အပြစ်ကို ရှုခြင်းထက် မိမိ၏အပြစ်ကို ရှေးဦးစွာမြင်၍ ထိုအပြစ်ကို
ပပျောက်အောင် ဉာဏ်၊ ပညာ၊ သမာဓိတို့နှင့် ဆေးကြော သုတ်သင်
ရာချေသည်။

သူတစ်ပါး၏ အပြစ်ကို လိုလားသော သူသည်၊ သူတစ်ပါး၏

ကောင်းမြတ်သည့်အကျိုးကျေးဇူးကို ဖုံးကွယ်ရာရောက်၍ တော်မှန် တည့်မတ်ခြင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုမိခြင်း၊ သူတော်ကောင်းတို့ကို ပြစ်မှား မိခြင်းတို့ ဖြစ်တတ်ချေ၍ ကောင်းစားခြင်းမှ ဆုံးရှုံးတတ်ချေသည်။ သူတစ်ပါး၏ တောင်ကြီးမျှရှိသော အပြစ်ကို ဖုံးဖိသည်ခံ၍ ဆီးကင်း မျှသော ကျေးဇူးတရားကို ရှာဖွေချီးမြှင့်တတ်ခြင်း၊ ကိုယ်၏ အောင်မြင်ရာ အောင်မြင်ကြောင်းကိုသာ ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်ရတတ်ချေသည်။ နောင်ဘုရား ၏ ညာလက်ရုံးအလား၊ အားထားရသော ညီချစ်မောင်။ နောင်တော် သည်ကား ခမည်းတော်ဘုရား၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လက်ခံသိမ်းပိုက် ခြင်းငှာ မပြုသာသေးဘဲ သုံးနှစ်သုံးဝါ နေပြည်တော်က ခွာ၍သွားရ ဦးမည်။ ညီတော်မောင်သည်သာလျှင် ဤပြည်ကြီးကို တရားနှင့်အညီ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လျက် အုပ်ချုပ်ရစ်ဦးလော့။

သတိုးနွယ်မင်းသားသည် အလွန်အံ့ဩခြင်းဖြင့် ဤသို့ လျှောက် တင်လေ၏။

‘နောင်တော်ဘုရား၊ နောင်တော်ဘုရား၏ အကြံတော်သည် သင့်လျော်တော်မူပါ။ ဤပြည်တော်သာမှ ထွက်ခွာတော်မူ၍ မည် သို့သော အကျိုးစီးပွားသည် ရှိပါအံ့နည်း။ နောင်ဘုရားအလိုတော် ရှိသမျှကို ညီမောင်သာလျှင် ဆောင်ကြဉ်း၍ ဖြည့်တင်းကာ ဆက်သ ပါမည်။ အလိုတော် ရှိသမျှကိုသာ မိန့်တော်မူပါ။ ညီတော်သာလျှင် တာဝန်အရပ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်ပါမည်။ ပြည်တော်သာမှ ထွက်ခွာတော် မူမည်အကြံတော်ကို ရုပ်သိမ်းပယ်ဖျက်တော်မူပါ နောင်တော်ဘုရား။’

“ချစ်ညီ၊ နောင်ဘုရားကိစ္စသည် နောင်ဘုရားနှင့်သာသက်ဆိုင် သည်။ နောင်ဘုရားကား ပြည်တော်မှထွက်ခွာသွားရဦးမည်။ ညီချစ် သည် ငါ့ကို ချစ်သည်။ ကြည်ညိုသည်။ ရိုသေလေးမြတ်သည် ဆိုခဲ့ချေ သော်။ ငါ့ကို အဉ္စလီဂါရဝ ပဏာမမှုဖြင့် ရှိခိုးပူဇော် ပြုနေခြင်းမဟုတ်။

နောင်ဘုရားကိုယ်စား စေတီတည်ထား၍ ကိုးကွယ် နေခြင်းလည်း မဟုတ်။ နောင်ဘုရားမှာ ထားသောစကားတို့ကို မြေဝယ်မကျလိုက်နာ နားထောင်ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ညီတော်မောင်အား မှာထားခဲ့မည်။

ညီတော်မောင်၏ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ကို ဤပြည်တော်သို့ လျှို့ဝှက်ကာ ပင့်ချီ၍ အိမ်ဖြူပြတင်း မှန်စီရွှေချနှင့် ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးကဲ့သို့ ပူဇော်သမှုပြုထားပါ။

ထိုမှတစ်ပါးလည်း တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်နေသော မင်းတို့မည် သည် တိုင်းပြည်တရားဥပဒေကို မိမိကိုယ်တိုင်ရှေးဦးစွာ လိုက်နာရမည်။ မိမိမလိုက်နာနိုင်သော ဥပဒေကို ပညတ်ခြင်းသည် တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီး ခြင်းမည်ချေသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ သဘောကျ ဖြစ်စေရမည်။

တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၌ အခွန်အတုတ်ကို မကြီးလွန်းစေရ။ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ မင်းကိုမကြည်ညိုသည်ကား အခွန်အတုတ်ကြီးခြင်းပင် လျှင် ရှေးဦးစွာ အကြောင်းရပ်ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် တိုင်းပြည်၌ အသုံး ငွေလုံလောက်အောင် အခွန်ဘဏ္ဍာမခွဲခန့်၊ မကောက်ခံရဟု နောင်တော် မဆိုလို၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် အကြင်အခါ၌ ဗဟုသုတနည်း၏။ ထိုအခါ တိုက်ရိုက်ကျရှိသော အခွန်တော်ကို ဝန်လေးလျက် ပင်ပန်း ကြီးစွာ ရှိတတ်၏။ ထို့ကြောင့် သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ပြည်တော်သာ ၍ ဝင်ထွက်နေသော ကုန်စည်ပစ္စည်းတို့အပေါ်၌ အကောက်အခွန် စီမံ ခြင်းဖြင့် အခွန်တော်ကို ပွားများနိုင်ခြင်းသာလျှင် အကြားအမြင် နည်းသေး၍ အခွန်တော်ကို ဝန်လေးသည့် ပြည်သူတို့ နှစ်သက်သည့် အခွန်တော်ဖြစ်စေ၏။

အခွန်တော် တောင်းခံခြင်းသည် အပြစ်တင်ဆိုဖွယ် မဟုတ်သော် လည်း ထိုအခွန်တော်ကို ခြိုးခြံချွေတာ၍ မသုံးစွဲခြင်း၊ ထိုအခွန်တော်နှင့်

တိုင်းပြည်အကျိုးရှိအောင် မဆောင်ရွက်ခြင်းတို့သည်ကား တိုင်းပြည် ဘဏ္ဍာတော်ငွေကို အလွဲသုံးစားရာ ရောက်ချေသောကြောင့် ထိုမင်းသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ရန်သူသဖွယ် ဖြစ်ရချေသည်။ ထို့ကြောင့် သမ္မာ ပါသတရားကို အမြဲလေးစားပါ။

တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်ရာ၌လည်း ခုံသမာဓိကိုသာလျှင် ပြည်သူတို့ ယုံကြည်အားထားခွင့်ရမှ ကျေနပ်ကြ၍ ခုံများကို အားပေးခြင်းပြုရာ သည်။ မင်းကျင့်အပ်သော တရားကို ညီတော်မောင်တတ်သိပြီးဖြစ်၍ အထူးသွန်သင်ရန် မလိုတော့ပြီ။ လောကရေးရာအတွက်ကိုကား ဆိုဦး မည်။

တိုင်းပြည်ကိုချစ်လျှင်၊ တိုင်းနေ-ပြည်သူတို့ကို ချစ်ရာ၏။ တိုင်း နေ-ပြည်သူတို့ကို ချစ်သော မင်းသည် တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးသော သူတို့အား၊ မနိမ်၊ နိမ်အောင် နိမ်နင်းရာ၏။ တိုင်းပြည်မြို့ရွာတို့ကို ဖျက်ဆီးသော သူတို့အစစ်သည်ကား ခိုးသား ဓားပြများ မဟုတ်ချေ။ တိုင်းပြည်ကို စောင့်ထိန်းကြီးကြပ်နေသော မင်းမှုထမ်းများနှင့် မင်း၏ အကျွမ်းဝင်များသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ မင်းမှုထမ်းများနှင့် မင်းကျွမ်း ဝင်များ တော်ဖြောင့်ရန်ကား။ မင်းသည် စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းရေး၌ တိုင်းသူပြည်သားတို့အား နား၊မျက်စိဖွင့်ပေး၍ ပါးစပ်တပ်ပေးရမည်။ မင်းကို ဖျက်ဆီးသောသူသည် အခါခပ်သိမ်း မင်းမြှောင်များပင်ဖြစ်၍၊ မင်းမြှောင်တို့၏ စကားကို စဉ်းစားမဲ့နှင့် မယုံကြည်ရာ မင်းတို့၌ သူလျှို စုံထောက်တို့ကို မပြတ်ထားအပ်သော်လည်း မင်းမြှောင်တို့နှင့် သူလျှို စုံထောက်တို့၏ စကားတို့ကို ယုံကြည်သင့်မှ ယုံကြည်ရာချေသည်။ အကြောင်းသော်ကား ၎င်းတို့သည် ကိလေသာ မကုန်သေးသော သတ္တဝါမျှသာလျှင် ဖြစ်ချေသောကြောင့် ဂတိလိုက်စား၍မကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်မည်မှာ ခေတ်၏သဘာဝပင် ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့်

ယုံကြည်လွယ်ခြင်းကို ခက်ခဲပါလေလော့။

ညီတော်မောင်၊ ယုံကြည်လွယ်ခြင်းသည် ဆုံးရှုံးရခြင်း၏ ရှေးဦးစွာ အချိုးနိဒါန်း ဖြစ်ချေသောကြောင့် ပြောတိုင်းလည်း မယုံပါလေနှင့်။ စာတွေ့၊ ကိုယ်တွေ့ ဟူ၍လည်း မယုံပါလေနှင့်။ လောက၌ မှားခြင်းကြီး အကြီးဆုံးသည်ကား၊ စာတွေ့နှင့်ကိုယ်တွေ့များသာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ အကြောင်းသော်ကား၊ စာသည်၊ စာတတ်သူက ရေးထားတိုင်းဖြစ်၍ ပဉ္စလက်ဆရာများ၊ မျက်လှည့်ဆရာများ၊ လူလိမ်များ တို့သည် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်အောင်ပြုမှု လိမ်လည်နိုင်ကြကုန်သည်။

ထိုထိုတို့ကြောင့်-ယုံကြည်လွယ်သော သူတို့၏ နိဂုံးသည် ပညာခေါင်းပါး၍ ဗဟုသုတ ကင်းရှင်းရာသာ ကျရောက်လျက် ပျက်စီးရမြဲဖြစ်ချေသည်။

ယုံကြည်ခြင်းသည် သာမန်အားဖြင့် ကဲ့ရဲ့ဖွယ် မဟုတ်သော်လည်း၊ သူတစ်ပါး၏ ဖြားယောင်းလှည့်စားခြင်းကို ခံရခြင်း၏ အကြောင်းရင်း မူလဖြစ်ချေရကား အမှန်ဖြစ်ပျက်၊ တော်ဖြောင့်ခြင်းတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ပြီးသော်-မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်းတို့သာ တွေ့ကြုံရတတ်ခြင်း များချေသည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့ညီသည် တည်ကြည်သော ဣန္ဒြေရှင်ဖြစ်ရမည်။ မှန်သည့်အတိုင်း စကားအပေးအယူ၌ တည်တံ့သောစိတ်နှင့် မိမိ၏ ကာယိန္ဒြေ၊ ပညိန္ဒြေတို့ကို ကောင်းစွာ အသုံးပြုတတ်မှသာလျှင် ညီတော်ကိုမှီ၍နေသော တိုင်းပြည်သည် ရေတွင်ကြာကဲ့သို့ တင့်ပန်းအေးချမ်း၍ စည်ပင်သာယာခြင်း ရှိပေလိမ့်မည်။

ညီတော်။ ကိလေသာမကင်းသောသူတို့မည်သည် များသောအားဖြင့် ဂတိလေးပါးကိုခံ၍ မကောင်းမှုကို ပြုမြဲဖြစ်ချေသည်။ သူတော်ကောင်းတို့သာ အပါယ်ဆားကိုမြင်၍ မကောင်းမှုကို ရှောင်ကြဉ်ဘိသကဲ့သို့လောကီမှု၌ တိုင်းပြည်သည် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ကိုမြင်၍ တရား၌

တည်ကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်း၌ မလွန်ကျူးအပ်သော်
 လည်း မြားကဲ့သို့ တစ်ဖြောင့်တည်းဖြစ်စေရာသည်၊ မင်းမှုထမ်း၊ မင်းစေ၊
 တရားသူကြီး၊ သေနာပတိ စသည်တို့မှာလည်း များသောအားဖြင့် ရာထူး၊
 စည်းစိမ်၊ ဂုဏ်သိမ်တို့မှ ယုတ်လျော့မည်ကို စိုးရိမ်လေးစားရ ခြင်းဖြင့်
 တော်ဖြောင့်ကြရသည်အတိုင်း နိုင်ငံတော်၌ တော်ဖြောင့်သော မှူးကြီး
 မတ်ကြီး သေနာပတိ၊ မင်းမှုထမ်းတို့ ထွန်းကားအောင် ကျင့်ဆောင်ပါ
 လော့။

ညီတော်လည်း၊ ငါသည် ရေ မြေကို အစိုးရ၍ သက်ဦးဆံပိုင်
 ဖြစ်ချေသည်။ ငါကြောက်အပ်၊ ရိုသေအပ်၊ ခံညားအပ်သည်ကား မရှိဟု
 ယူမှတ်ချေသော် တရား၌တည်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မင်းမည်
 သည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ ကြောက်ရွံ့ရိုသေ၊ ခံညားခြင်းတို့ဖြင့် မင်းကျင့်
 တရားများ၌ တည်ပါလော့။ မင်းသာလျှင် ပြည်သူ ပြည်သားတို့ကို
 ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်သည်မဟုတ်။ ပြည်သူပြည်သားတို့ကလည်း မင်းကို
 ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်လေသည်။ ပေးဖို့ရာလည်း လွယ်ကူလေသည်။ ပြည်သူ
 ပြည်သားတို့ မင်းကို ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကား မကြည်ညို၊ မချစ်ခင်ခြင်းပင်
 ဖြစ်ချေသည်။ ထိုသဘောဖြင့် နိုင်ငံတစ်ပါးမှမင်းကို ဖိတ်ခေါ်နေသကဲ့သို့
 ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတစ်ပါးမှ သူလျှို စုံထောက်များတို့၏ အခွင့်အရေးရခွင့်ကို
 ပြုထားသကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ချေ၏။ တစ်ဖက်ရန်သူ မင်း၏ နောက်သို့
 လည်း ပါစေခွင့်ကို ပြုရာရောက်ချေ၏။ ထို့ကြောင့်-ဘုန်းတန်ခိုး
 အာနုဘော်နှင့် ပြည့်စုံ၍ စည်းစိမ်၌တည်လိုသောမင်းသည် တိုင်းပြည်ကို
 ကြောက်အပ်၊ ရိုသေအပ်၊ ခံညားအပ်၊ လေးစားအပ်ချေသည်။”

မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသားသည် ထိုကဲ့သို့ ညီတော်ကို သွန်သင်ပြီးနောက်
 မှူးမတ်သေနာပတိတို့ကို စည်းဝေး၍ မိမိသည် အဘိသေက မင်္ဂလာကို
 မဆင်မြန်းသေးဘဲ ပြည်တော်မှ ထွက်ခွာဦးမည့်အကြောင်းကို အမိန့်တော်

ရှိလေရာ။ မှူးမတ်သေနာပတိတို့လည်း ယိုရွဲသော မျက်ရည်တို့နှင့် တောင်းပန်အသနားခံကြသည်ကို ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

“အသင်တို့၊ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်၊ ကြည်ညို လေးမြတ်အားထား ကြသည်မှာ ယုံကြည်ကိုးစားလောက်ဖွယ်ပင်ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ဇာတာတော် မသန့်သေး၍ ခေတ္တနေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာရဦးမည်။ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးမြတ်ကြသည်နှင့် အညီ၊ ကျွန်ုပ် လွဲအပ် ထားသော ညီတော်ကိုလည်း အတူပြုကြကုန်လော့၊ သို့မှသာ ကျွန်ုပ်ကို ချစ်ခင်၊ ကြည်ညို၊ လေးမြတ်ရာ ညီချေမည်။ မင်းမင်းများ၊ မင်း၊မှူးမတ် သေနာပတိ အမှုထမ်းတို့ တစ်ညီတည်းဖြစ်ကြလော့။ မင်းကြီးတို့ သဘောကွဲလွဲမည်ဆိုသော်။ တိုင်းပြည်ကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်ချေမည်။ ထို့ကြောင့်-ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်စီမြင်သိကြ၍ သည်းခံခြင်းဖြင့် မာနကို နှိမ့်ချကြလျက် ညီညွတ်စွာပြုကြလော့။ မြင့်မြတ်တည်ကြည် အဖိုးတန် သူတို့၏ မကြည်ညို၊ မယုံကြည်မှုတို့ကို ထင်ရှားပြသောအခါ ယဉ်ကျေး သောသဘောကို ပြအပ်သည့်အတိုင်း ရာထူး ဂုဏ်သိမ်မှ မိမိကိုယ်မိမိ ရှုတ်ချကြလော့။

ညီတော်မျိုးထွတ်တင်ကို သကျအင်း မိထွေးတော်ထံသို့ပို့၍ အိမ်ရှေ့ အရာ၌တည်စေပြီ၊ သင်းကလေးမှာ ရာမညတိုင်းမှ ဘေးသည်အမြဲကပ် နေ၍ သင်တို့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ဘေးမမြင်သည်သာလျှင် သင်းကလေး၏ ယုံကြည်ကိုးစား လေးမြတ်ခြင်းကို အသင်တို့ရပေလိမ့် မည်။

ငါတို့၏ နိုင်ငံတော် ကမ်းယံပြည်သည်လည်း ကြမ်းတမ်းသော လူမျိုးတို့၏ နေရာအရပ်ဖြစ်ချေ၍ ထိုပြည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ရှောက်ပါလော့။ ပြည်တစ်ပြည်ကို ပြည်တစ်ပြည်က အုပ်ချုပ်ရာ၌ ရှေးဦးစွာချော့ရမည်။ ချော့မရလျှင် ခြောက်ရမည်၊ ခြောက်မရလျှင်

မြောက်ရမည်၊ မြောက်မရလျှင် ပရိယာယ်ပြု၍ အုပ်ချုပ်ရမည်။
ဤလက်နက်ကြီး လေးပါးသည်သာလျှင်၊ ဝရဇိန်လက်နက်ထက် ပြင်း
သော လက်နက်ဖြစ်၍ အရံပြည်များကို လက်မလွတ်ရအောင် သိမ်းသွင်း
စောင့်ရှောက်ပါလေလော့”။

မျိုးညွန့်ရှိန်မင်းသားသည် ညီတော်နှင့် များမတ်သေနာပတိတို့ကို
ဤသို့လျှင် စုံညီမှာထားတော်မူပြီးလျှင် ပြည်တော်ကို ညီတော်အား
လွှဲအပ်ခဲ့လျက်- “ငါသည် သုံးနှစ်သုံးဝါရှိ၍မျှ ပြည်တော်တို့ ပြန်လည်
မဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါမူ ညီတော်သည် စစ်အင်္ဂါခင်းကျင်းပြီးသော် လိုက်ခဲ့
ရမည်”ဟု အမိန့်ကို သတ်မှတ်လေ၏။

ထို့နောက် ညီတော်နှင့်တကွ မှူးကြီး၊ မတ်ကြီး၊ နန်းတွင်းသူ
နန်းတွင်းသားတို့ ငိုကြွေးမြည်တမ်း နေကြစဉ်ပင်လျှင် မျိုးညွန့်ရှိန်သည်
ခေါင်းမှဆံပင်ကို လေးကွက်ကြားရိတ်ပြီးနောက် ဖာတစ်လုံး ကိုတုတ်
တစ်ချောင်းနှင့် လျှိုကာထမ်း၍ မိကျောင်းကိုပိုက်လျက် နေပြည်တော်မှ
ထွက်ခွာတော်မူလေ၏။

ကျေးလက်ဇနပုဒ်တို့၌လည်း မျိုးညွန့်ရှိန်ကိုယ်တော်ကြီးသည် ရွှေ
စိတ်တော်မသန့်၍ ထီးနန်းကို စွန့်ရသည်ဟုလည်းကောင်း၊ ဖာတစ်လုံး
ခေါင်းကျားအရူးဟုလည်းကောင်း ထင်ရှားကာရှိနေလေသည်။

အခန်း(၂)
ကျေးကျွန်ကောင်းကား အသို့နည်း

ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားသည် တပင်စောက်စောက်ခရီးထွက်လာ၍ တိုင်တားရွာမကြီး အတွင်းသို့ မိကျောင်းကိုပိုက်လျက် ရွာလမ်းမ ခရီးဖြင့် ဝင်သွားလေရာ ခွေးတို့သည် ဆူညံစွာဟောင်ကြကုန်၏။ အချို့မှာ ကိုက်အံ့သည်ကဲ့သို့ သွားကိုဖြဲကာ လိုက်ကြကုန်၏။ အချို့ကလေး တို့မှာ ၎င်း၏ နောက်မှ ဝိုင်းအံ့၍ အချို့မှာ ခဲငယ်တို့နှင့် ပစ်ကာ၊ပစ်ကာ၊ ကစားကြ၏။

ဖာတစ်လုံးခေါင်းကျားသည် ဤရွာသည် တိုင်တားရွာမဖြစ်၏။ ကလန်ကြီး ဦးဘိုးမှာ ငါ့ခမည်းတော် သူကောင်းပြု၍ မြောက်စားထားသူ ဖြစ်၏။ ငါသည် ထိုသူထံသို့ ရောက်ရသော် ဧည့်သည်ကောင်းတို့၏ ရရာသောဝတ်ကောင်းကို ရပေသတတ်ဟု အောက်မေ့လျက်....

“အို-ကလန်ကြီး။ ကိုယ်တော်မြတ် ကြွလာတာကို ကြိုဆိုခြင်း မပြုတာဟာ ပေါ့လျော့ရာ ရောက်နေတယ်။ ကလန်ကြီးရဲ့ ခွေးများ ကိုကြည့်စမ်းပါဦး။ ကြာလျှင် ကိုက်ကုန်တော့မယ်-ကလန်ကြီး ရယ်....”ဆိုကာ ကလန်ကြီး၏ အိမ်သို့ ခွေးတစ်စီနှင့် ဝင်ရောက်သွား

လေ၏။

ကလန်ကြီးလည်း ပရိသတ်အလယ်တွင် တရားစီရင်နေစဉ် ထိုအသံ ကိုကြားရ၍ ရှေ့တူရူသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကာလ ဖာတစ်လုံး ခေါင်းကျား ကို ခွေးတစ်စီ ကလေးတညံ့တို့နှင့် မြင်ရလတ်သော် မျိုးညွန့်ရှိန် ကိုယ်တော်လေးပါကလား။ ဝိပါကအကြောင်းကြောင့် ရူးရှာရချေပြီ။ ငါတို့-ရွာမိ၊ ရွာဘဆိုတာဟာ မင်းကောင်းကို ခစားရမှသာ တန်ခိုး ရှိနိုင်ပေတယ်။ မင်းရူးကိုခစားလို့ ဘာများအကျိုးရှိမလဲ၊ မသိကျွန်ပြုမှ တော်မယ်....ဟု တွေးဆလျက်၊ “ဟေ့-မင်း လုလင်များ မရှိကြဘူးလား။ သည်အရူးကို ဆွဲလွဲပြီး ရွာပြင် ထုတ်လိုက်ကြပါကွယ်ရဲ့ဆိုကာ အမိန့် ပေးလေ၏။ လုလင်တို့လည်း ၎င်းတို့၏ သခင်အမိန့်အတိုင်း အကြမ်း ပတမ်းပြုကာဆွဲပြီးသော် ကျေးရွာအတွင်းမှ နှင်ထုတ်လိုက်ကြကုန်၏။

“ဟယ်-လောက၊ သင်-လောကရဲ့အကြောင်းသဘောကို ငါဟာ ရှေးဦးစွာ စားမြည်းမိပြီ။ ငါ၏ ဆရာတော်ဘုရားသည် များစွာ အမြင်ကျယ်ဘိ၏။ ဟုတ်လှလေစွာ၊ တော်လှလေစွာ၊ အို....အချင်းတို့ လောက၏ ကျေးဇူးတရားကို သိတတ်သောသူ အစစ်အားဖြင့် ရှားဘိ ၏။ ဂုဏ်ကြီးမြင့်စဉ်အခါ ခစားမည့်သူ ပေါများလျက် ဆင်းရဲသော်ကား အသိလုပ်လိုသူ မရှိတတ်ပါတကား။ အချင်းတို့ ခစားခြင်းသည် လိမ်လည်လှည့်ဖြား စားသောက်ခြင်းသာတည်းဟု ငါဆိုပါ၏။ ထိုသို့ ခစားခဲ့ပြီးမှ ကျေးဇူးကို မသိသော သူသည် အလွန်ယုတ်မာဘိ၏။ ထို့ထက် ခစားခြင်းကို ခံမှား၍ သာယာသော သူသည်သာ၍ ယုတ်ညံ့ရာ ရောက်ချေ၏။ ဟယ်-လောက။ ငါ့စကားသည် သင့်အဖို့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုဖြစ်ပါစေလော့။ ဆရာတော်ဘုရား။ တပည့်ချစ်သည် လောက၏ သဘောကို ရှေးဦးစွာ တွေ့ရပေါ့....”ဟု တမ်းတဟစ်ဆိုကာ ဆရာကို ရည်မှန်းကန်တော့လျက် ရွာလည် လမ်းမတစ်လျှောက်၌ လုလင်တို့၏